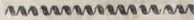

ΑΡΟ
=

ΑΠΟΛΟΓΙΑ.

ΤΩΝ ΕΝ ΠΙΣΤΑ, ΕΛΛΗΝΩΝ
ΤΗΡ
ΚΟΔΡΙΚΑ.

АПОЛОН

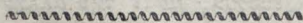
ВЕРИТЕЛИ ИЛИ НЕ

ИЛИ НЕ

КАКЛИМКА

Π Ρ Ο Σ
Τ Ο Υ Σ Ο Ι Κ Ε Ι Ο Υ Σ .

Ἐμελλεν ἄρα τῶρα τὰ γράμματα νὰ μᾶς μάθῃ καὶ ὁ Κοκκινάκης τοῦ σχολειοῦ τὰ γράμματα! Μὰ τί πρῶμα εἶν' αὐτὸς ὁ Κοκκινάκης; πόθεν ἐξεφύτρωσε; ποία εἶναι ἡ ὄρχή του; ποία ἡ ἐπαγγελία του; Νὰ δά ἀληθῶς τὸ τῆς παροιμίας! „καὶ Κόρκος ἐν λαχάνοις, καὶ Κορυδαλὸς ἐν πτεινοῖς, καὶ Κοκκινάκης ἐν Λογογράφοις! Τί κεράτῃ παπαδιὰ! τί κεράτῃ βράφταινα! ἀλλ' αὐτὸς δὲν εἶναι μόνος, ἔχει καὶ σύντροφον ἕνα ὑπεφημέριον τοῦ Παρακλησίου, ὅστις φαίνεται νὰ εἶναι ἐν ταυτῷ καὶ ὑπεφημεριδογράφος τοῦ Πανδοχείου, (α) ὥστε ὁ ἕνας μὲ τὸ καλάμαρι τὸ ζωνάρι, ὁ ἄλλος μὲ τὸν δίσκον τὸ χέρι, φωνάζουν ἀπὸ δημοσίας ἀγορᾶς“ γράφεται Γραικοὶ τὰ ὀνόματά σας εἰς τὴν μερίδα τῆς νέας μυσαγωγίας! Ἡμεῖς κατὰ τοῦτο δὲν τοὺς μεμφόμεθα, καθένας πρέπει νὰ ζήσῃ ἐν ἰδρωτί τοῦ προσώπου του· καλὸν ὅμως ἦτον ἂν, ἐπιμένουν ἕκαστος ἐν ᾧ ἐκλήθη, ἤθελαν εὐχαρισθῆναι καὶ αὐτοὶ, ὁ μὲν νὰ γράφῃ μερίδας, καὶ ὄχι ἐφημερίδας· ὁ δὲ νὰ ἀνταλλάττῃ νομίσματα, καὶ ὄχι νὰ ἀναπλάττῃ σοφίσματα· ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι θελοῦν νὰ εἶναι φιλόσοφοι, διὰ νὰ ὠφελίσουν τὸ Ἑλληνικὸν γένος μὲ τὴν διδασκαλίαν των, χωρὶς τῆς ὁποίας αὐτὸ τὸ ταλαίπωρον γένος δὲν θέλει ἀποβάλλῃ τὸ

(α) Γενικὸν πανδοχεῖον ὀνομάζου τὴν Ἐφημερίδα τοῦ Λογίου Ἐρμού εἰς τὸν πρὸς τὰς Ἑλληνας λόγον. Σελ. 48.

αἰσχροῦ ἔνομα τοῦ νὰ λέγηται ἀπαίδευτος ὄχλος! πρὸς τοῦτο τί ποιητέον; ὑπομονή! ἅς εἰπῶμεν καὶ ἡμεῖς παραφράζοντες τὸν εὐφυέστατον Κάλφογλου,

„Ο Θεὸς ὁπότεν θέλη,
 „Γιὰ τὰ ἄπειρά του τέλη,
 „Ἐξάφνα σὸν κόσμον σέλλει
 „Τοῦ Ἀπόλλωνος τὰ βέλη.

Μὰ τέλος πάντων, τί θέλουν αὐτοὶ οἱ ἰσοκκινωποὶ φιλόσοφοι; τί ζητοῦν; τίνα σκοποὺ ἔχουν; τὴν Γλῶσσαν μας θέλουν νὰ μᾶς μάθουν, ἢ τὴν ἐδικήν των νὰ μᾶς διδάξουν; αὐτοὶ μήτε τὴν μίαν ἰξεύρουν, μήτε τὴν ἄλλην εἶναι ἄξιοι νὰ συζητήσουν, ἄρα τοῦ κάκου μᾶς πονοκεφαλοῦν· ἀλλ' ἔχι! τὸ ἐπάγγελμά των δὲν εἶν' αὐτό· αὐτοὶ οἱ ἴδιοι μᾶς τὸ ἐρμηνεύουν· αὐτοὶ οἱ ἴδιοι μᾶς μαθαίνουν, ὅτι ὑπάρχει μία Αἴρεσις Κοραϊσμοῦ λεγομένη· αὐτῆς τῆς Αἰρέσεως τὸ συνέδριον εἶναι τὸ Πανδοχεῖον τοῦ Λόγιου Ἐρμοῦ· αὐτοῦ τοῦ Συνεδρίου μισθωτοὶ κραῖται εἶναι ἢ λογιότητων, διακρισμένοι εἰς τὸ νὰ ὑβρίζουν πανδήμως τοὺς ἀθετοῦντας τὴν Αἴρεσιν· ὅθεν ἐξ ἐπαγγελίας ὑβρίζουν, καὶ ὑβρίζοντες εἶναι βέβαιαι νὰ θριαμβεύσουν, καθ' ὅτι αὐτοὶ μὲν, ΑΘΛΙΟΙ ΤΩ, ΗΘΕΙ καὶ ΤΩ, ΤΡΟΠΩ, δὲν ἔχουν τί νὰ χάσουν ἐκπληροῦντες τὸ χρέος των· οἱ δὲ ὑβριζόμενοι, τῆς ἰδίας των φειδόμενοι ὑπολήψεως, συσέλλονται νὰ ἀντιπαλαίσουν βαρβάρους μὲ ἐξ ἴσου ἄρματα. Καὶ τῇ ἀληθείᾳ προσφύεστας εἶναι ὁ τρόπος τῆς τοιαύτης μηχανουργίας πρὸς σύστασιν τῆς Αἰρέσεως, ἐπειδὴ δυνάμει τούτου, οἱ μὲν ΔΗΜΟΣΙΟΙ ΤΒΡΙΣΤΑΙ, ὡς σκώλικες εἰς τὸν βόρβορον τῆς ὀχλαγωγικῆς βωμολοχίας κυλιώμενοι, ζωοτρέφονται· οἱ δὲ ἀρχηγῶν των, ὡς ξάνα ἀφωνα ἐπὶ τρίποδος τῆς Πυθίας ἰστάμενοι, λάθρα χρησιμοδοτοῦν, καὶ φανερὰ δεικνύουσιν ἀπάθειαν. Αὐτοὶ λοιπὸν Οἱ ΔΗΜΟΣΙΟΙ ΤΒΡΙΣΤΑΙ, ὡς μισθωτὰ μορμολύκεια, χρησιμεύουν διὰ προσωπεῖον εἰς τοὺς ὀπισθεν τῆς σκηνῆς ὑποκριτὰς, οἱ ὅποιοι, ὑπ' ἄλλω καὶ ἄλλω προσχήματι συγκινοῦν τὰ ἐλατήρια τῆς μηχανουργίας τοῦ δράματος· ἀπὸ τὴν τρύπαν ὁμῶς αὐτῆς τῆς φρικίδους περιβολῆς φαίνεται ἐνίοτε ἢ ἄκρα τοῦ αὐτίου τοῦ θηρίου· ὅθεν ἐλπίζομεν εἶναι ὅταν ἐκδυθῇ τὴν παρδαλὴν νὰ φανῇ καὶ αὐτὸ τὸ μέγιστον θηρίον ὅτι κατὰ φιλοσοφικὴν γευσαλογίαν κατάγεται ἀπὸ τὸν Κάνθαρον. (β).

(β) Ο Κοραῆς εἰς τὰς φιλοσοφικὰς τε ἐτυμολογίας (αὐτοσχ. σοχ.) εἰς τὴν λέξιν Ἄναθος λέγει ὅτι ὁ Γάδαρος παράγεται ἀπὸ τὸν Κάνθαρον.

Εἰς τὴν λύσασα τῆς μανιακῆς γλωσσαλγίας αὐτῶν ΤΩΝ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΤΒΡΙΣΤΩΝ ὑπέπεσεν ἥδη ἐξ' ἀπροόπτου καὶ ὁ μέχρι τοῦδε σεμνοπρεπῶς συζήσας μεταξὺ τῶν ὁμογενῶν του Κοδρικᾶς, καὶ διατί; διότι διὰ τὴν κοινὴν τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης εὐπρέπειαν ἔγραψε πρὸς τοὺς ἑλλογιμοτάτους νέους ἐκδότας τῆς Λογικῆς Ἐρμῆ μίαν ἐπιστολὴν, μὲ ἄκραν σεμνότητα, προτρεπτικὴν εἰς τὸ νὰ ἀποφύγουν τὰς χυδαϊκὰς ἀσχρολογίας ὅπου πρὸ ὀλίγων ἡδὴ χρόνων εἰσήχθησαν κακοῤῥέκτως εἰς ἕν νεολογικὸν κακοςύνθετον ὕφος τῆς Γραικικῆς λεγομένης Γλώσσης· καὶ ναί· μὲ ἄκραν σεμνότητα ἔγραψεν ὁ Κοδρικᾶς, ὅχι κατὰ προσωπικὴν ὑπόληψιν πρὸς οὓς ἔγραψε, καθ' ὅτι αὐτοὺς προσωπικῶς μῆτε τοὺς γνωρίζει, μῆτε, χυδαϊκώτερον εἰπεῖν, ξεύρει ἀπὸ τί μαλλί βασιᾶ ἢ σκούφια των· ἀλλ' ἔγραψε μὲ ἄκραν σεμνότητα κατὰ τὸ ἀπαραίτητον καθήκον τῆς ἠθικῆς εὐταξίας, εὐλαβοῦμενος τὸν ἑαυτοῦ του, καὶ σεβόμενος τοὺς ὁμογενεῖς ἀχροατὰς του· ἔσφαλεν ὁμοῦς ὁ ἄνθρωπος, καθ' ὅτι μὴ γνωρίζων ἀτομικῶς τὰ ὑποκείμενα, πρὸς τῶν ἑστώων τὸ ἐπάγγελμα, καὶ ὅχι τὸ πρόσωπον, ἀπέτεινε σεμνοπρεπῶς τὸν λόγον του, δὲν ἔπρεπεν ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε, διὰ τὸ ἀνθρωπόμορφον, νὰ τοὺς ὑποθέσῃ ἑνταυτῶ καὶ ἀνθρώπους δεκτικὸς ἀληθείας· τὸ λάθος ὁμοῦς αὐτὸ προῆλθεν ἀπὸ τοῦ ὅτι, μῆτε ὁ Κοδρικᾶς, μῆτε καὶ ἄλλος ἄλλος τῶν ὁμογλώσσων ὁμογενῶν, ἤμποροῦσε ποτὲ νὰ ἰδεασθῇ ὅτι ἡ διδασκαλία τοῦ Κοραῆ ἀπεκατέσθη μεταξὺ τοῦ Ἑλληνικοῦ Γένους μίαν νέαν Αἴρεσιν, καθ' ἣν, κακῆ μοίρα, ὕστερον ἀπὸ τόσας περιπετείας ὅπου τὸ Ἑλληνικὸν Γένος ἐδοκίμασε· μεταξὺ εἰς ὅλας τὰς κοινὸβλαβεῖς διαιρέσεις, ἀπὸ τὰς ὁποίας προῆλθεν ἡ πολιτικὴ του καταστροφή, διηρέθη ἡδὴ ἐκ νέου εἰς μίαν σχολαστικὴν — διχοστασίαν, ὡς οἱ μὲν Ἕλληνες, οἱ δὲ Γραικοὶ ὀνομάζονται· καὶ οἱ μὲν Ἀντικοραϊσταί, οἱ δὲ Κοραϊσταί θεωροῦνται καὶ λέγονται. Ἦτον λοιπὸν ἀδύνατον νὰ προνοήσῃ ὅτι, κατὰ τοὺς ὅρους αὐτῆς τῆς Κοραϊστικῆς Αἰρέσεως, εἶναι ἐπαγγελματικῶς τεταγμένοι ΔΗΜΟΣΙΟΙ ΤΒΡΙΣΤΑΙ, οἱ ὅποιοι ἀναιδῶς τὰ ἐκ καπηλείου βωμολοχοῦντες, μετατρέπουν ἀπρεπῶς εἰς ὑβριστικὴν λογοτριβὴν κάθε σεμνοπρεπῆ σπουδαιολογικὴν διατριβὴν. Κατ' αὐτὸν ἄρα τὸν λόγον, ὅχι μόνον ὁ Κοδρικᾶς, ὁ ὁποῖος μῆτε ἰδεάσθη ποτὲ, μῆτε θέλει ἰδεασθῆ, νὰ εἶναι ἡ Κοραϊστὴς ἢ Ἀντικοραϊστὴς, ὡς φύσει Ἕλλην, καὶ ἠθικῶς βδελυττόμενος κάθε Φρατορίαν Αἰρετικὴν, ἀλλὰ καὶ κάθε ἄλλος Ἕλλην, σύμφωνος μὲ τὴν ὑγιῆ μοίραν τοῦ Γένους, ὁμολογουμένως ἔπεται νὰ λογίζεται

Ἀντικοραϊσμός, καὶ ὡς τοιοῦτος νὰ εἶναι ἐκτεθημένος εἰς ὅλην τὴν χυδαϊκὴν γλωσσαλίαν τῶν λεγομένων Κοραϊσῶν· Ω' ΤΗΣ ΑΘΛΙΟΤΗΤΟΣ!

Αὐτὸ λοιπὸν εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς δημαγωγικῆς διδασκαλίας τοῦ Κοραΐ· αὐτὸς ἦτον ὁ σκοπὸς τῆς γυμνοσοφιστικῆς φιλοσοφίας τοῦ σοφοῦ αὐτοῦ νομοθέτου· νὰ σπεύρῃ ζήλῳ, ἐρίδας, καὶ διχοστασίας, καὶ νὰ ἐμπνεύσῃ μανίαν, διὰ νὰ συστήσῃ, μὲ γλωσσονομικὴν καινοτομίαν, μίαν νέαν Δίρεσιν, δυνάμει τῆς ὁποίας νὰ διαιρέσῃ τὸ Ἑλληνικὸν Γένος, διεγείρων τοὺς χυδαίους εἰς τῶν λογωμαχικὰς, διὰ νὰ δοξασθῇ αὐτὸς ὡς Διρσιάρχης, κατὰ τὸ ἀξίωμα τοῦ Μακιαβέλλη, „δίδελε ἕνα βασιλεύσης· καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ ἐξ ὄρους σεβάσιμος γέροντας. Ἄν αὐτὰ οὕτως ἔχῃ, κατὰ τὴν ὁμολογίαν τῶν μαθητῶν του, ψεύματα ἄρα λέγει, καὶ καθ' ὑπόκρισιν ὡς λαοπλάνος φωνάζει εἰς μίαν ὑποσημείωσιν τῶν εἰς τὸν γ' τόμον τοῦ Πλουτάρχου αὐτοσχεδίου του σοχασμῶν, τὴν ὁποίαν καὶ αὐτοὶ ὡς χρησμὸν ἀναφέρουν (σελ. 32.) — τοῦ πρὸς τοὺς Ἕλληνας λόγου των „Τίποτε, (λέγει) δὲν καινοτομῶ ἢ ἐκλογὴ καὶ κρίσις ἐνδε- , , χόμενον νὰ εἶναι σφαλμένη· ἀλλ' ἢ κρίσις μου δὲν εἶναι νόμος.

Ἄν εἶναι ἀληθὲς ἔτι τίποτε δὲν καινοτομεῖ, εἶναι ἄρα σύμφωνος καὶ ὁμόφρονος μὲ ἔλους τοὺς ὁμογενεῖς, καὶ ἀκολουθῶς οὐδ' ὁ Κοραϊσμὸς, οὐδ' οἱ Κοραῖσαι ἐνδέχεται νὰ ἔχουν ἀπὸ τὸ κοινὸν κἀμμίαν ἐξάφρῃ· ἂν ἢ κρίσις του δὲν εἶναι νόμος, καθὼς καὶ τῶ ὄντι δὲν εἶναι, ὅσοι ἀηδιάζουν τὴν κακὸρρέκτου νεολογίαν του δὲν ἔπεται νὰ εἶναι μῆτε Ἀντικοραϊσαί, μῆτε Μακαρωνισαί, ἀλλ' ἀνύθευτοι Ἕλληνες ἐπιμένοντες εἰς τὴν γνησίαν φράσιν τῆς Ἑθνικῆς διαλέκτου των· ἄλλως, ἢ αὐτὸς καὶ εἰς αὐτὴν του τὴν ὁμολογίαν ψεύδεται, καὶ λόγοις μὲν ὁμολογεῖ, ὅτι τίποτε δὲν καινοτομεῖ, τῶ πράγματι δὲ καινοτομεῖ, καὶ τὸ ἔθος, καὶ τὸ ἦθος ἀναστατώνει τοῦ ἔθνους μας, ἢ, ἂν τοῦτο δὲν ἀληθεύῃ, οἱ κορυβατικῶντες ἄρα φατριασαί τιν, μεθυμένοι ἀπὸ τὰ θολερὰ νάματα τῆς φρασσεολογίας του, φλυαρῶν καὶ κατὰ τοῦτο, καὶ ἀδίκως συκοφαντοῦν τὸν σεβάσιμον ἐκείνου τοῦ ὄρους Γέροντα, φιλοτιμούμενοι νὰ τὸν παραστήσουν ὡς ἡγεμόνα μιᾶς ἐπ' ὀνόματι του Διρσίσεως, διὰ νὰ συστήσουν καθ' ὑπαλληλίαν ὑπὸ τὴν δόξαν ἐκείνου τὴν ἀπρεπῆ κακοδοξίαν των.

Κατ' αὐτὴν λοιπὸν τὴν καθ' ὑπόθεσιν, ἢ καθ' ὑπόστασιν Δίρεσιν θεωροῦντες Οἱ

ΔΗΜΟΣΙΟΙ ΤΒΡΙΣΤΑΙ τὴν προτρεπτικὴν ἐπιστολὴν τοῦ Κοδρικᾶ, τὴν ἐξέλαβον ὡς κεραυνοφόρου μάστιγα (ὄρα σελ. 19.) καὶ ὅλως κατεξυπασμένοι, κατατρομασμένοι ἔβαλαν ταῖς φωναῖς, καθὼς συνεθίζου τὰ ἀνδράποδα ὅταν ἴδου πρὸ ὀφθαλμῶν σειομένην τὴν μάστιγα τῆς καταδίκης των· φρικτὸν τῷ ὄντι θέαμα εἶναι εἰς τὰ ὄμματα τῶν ἀνδραπόδων ἢ μάστιξ τῆς τιμωρίας των! κατέφυγον ὅθεν ὡς κόρακες ὑπ' αἰετοῦ διωκόμενοι εἰς τὸ ἄσυλον μαυτεῖον τῆς Κορακιστικῆς Αἰρέσεως, καὶ μὲ κοινὴν συνεισφορὰν τῶν ἐνθουσιασμένων Φατριᾶσῶν συρράψαντες κακοζήλως ἓνα πολυποίκιλου σύρραμμα, ὡς τοῦ Ἄρλεκίνου τὸ φόρεμα ἐβγήκαν εἰς τὸ ζάδιον τῆς χυδαϊκῆς λογοτριβῆς περιεζωσμένοι βαρβαρικῶς ὡς θώρακα ἀκαταμάχητου τὴν ἀναισχυντοῦ προσωπικὴν ὕβριν κατὰ τοῦ ἀθετοῦντος τὴν Αἵρεσι, καὶ προβάλλουτες ὡς τῆς Μεδούσης κεφαλὴν, πρὸς φρικτὴν τῶν ἀκουόντων, τὸ φρικτὸν ὄνομα τοῦ Αἵρεσιάρχου των. Αὐτὴν τὴν ὑπέρμαχον ἀσπίδα τῆς Φατρίας των προβάλλου πρὸς σύσασιν τῆς κακοθείας των, καὶ βαρβαρικῶς ἀντιπολεμοῦν τὸν εἰς εὐπρέπειαν λόγου σεμνοπρεπῶς αὐτοῦ προτρέποντα· ἵφρῶν τὸν γράφοντα, καὶ ἀπελογίαν ὀνομάζου τὰς ἐκ καπηλείου προσωπικὰς κατ' αὐτοῦ ὕβρεις· ἀπολογοῦνται, μηδενὸς ἔντος τοῦ ἐγκαλοῦντος· καὶ πρὸς τοὺς Ἕλληνας, **ΟΙ ΒΑΡΒΑΡΟΙ**, τολμοῦν νὰ ἀναφέρου μὲ ἀυθαδεῖαν ὡς λόγον τὴν Βακχικὴν βωμολοχίαν των· Ὡ τῆς ἀναισχυντίας! Τοιαῦτα εἶναι τὰ ἀποτελέσματα τῆς Ὀχλαγωγικῆς φιλοσοφίας, ἡ ὁποία ὑπαγορεύει εἰς τοὺς ὀπαδούς των μαίαν (ὄρα αὐτοσχ. σοχ. Κορ. Προδ. Ἑλ. βιβλ.) Αὐτὴν τὴν ὕβριστικὴν κακολογίαν οἱ ἐκδίδου, διὰ συμπλήρωσιν ἐπαγγελματικῆς ἀναιδείας, τὴν ἔσειλαν διὰ τῆς Πόσας συνοδευμένην μὲ γράμμα εἰδήσεως πρὸς αὐτὸν τὸν ἴδιον Κοδρικᾶν, πρὸς ὃν ἔφθασεν ἀπὸ Βιέννης εἰς Φλωρεντίαν κατὰ τὴν κγ'. Μαρτίου τοῦ ἐνεστώτος χρόνου, διελθούσα ὅλην τὴν Φραντζίαν, καὶ φθάσασα εἰς Τοσκάναν ὡς πολύτιμον ἀγώγημον μὲ ἀδρὰ ἔξοδα μετακομίσεως.

Ἄφ' οὗ λοιπὸν ὁ Κοδρικᾶς, ὁ ὁποῖος ὅσον καὶ ἂν, κατὰ τὴν γνώμην τῶν ὕβριστῶν του, ἐθυσιάσθη καὶ θυσιάζεται διὰ ξένους (ὄρ. σελ. 60.) δὲν ἔδραψε πατὲρ κανένα τῶν οἰκείων, ἀλλὰ μᾶλλον ὅσους ἠμπόρεσε κατὰ καιροὺς ἐβόηθησεν· ἀφ' οὗ, λέγομεν, τῶρα εἰς τὰ γηρατεῖα του, καὶ εἰς αὐτὴν τὴν πολυχρόνιον ζευτεῖάν του, καθυπεβλήθη, ἀπὸ τὴν καλοθείαν τῶν ἐκδότην τοῦ Λογίν Ἑρμῆ, νὰ ἀπολαύσῃ, μὲ πολλὰ ἀκριθὴν χρηματικὴν πληρωμὴν, τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ νὰ ἰδῇ ὅτι κάποιος Θεόκλητος, καὶ κά-

ποιος Κοκκινιάκης τὸν καθυβρίζειν χυδαῖκῶς, τί τὸν μένει ἤδη νὰ κάμη; νὰ ἀυταποκριθῆ εἰς τὰς ὑβρεις τῶν; ἀλλ' αὐτὸ εἶναι ἡ μεγαλητέρα τιμὴ ὡς πρὸς αὐτούς, καὶ ἡ μεγαλητέρα ἀτιμία ὡς πρὸς ἐκεῖνον· νὰ σιωπήσῃ; ἀλλ' αὐτοὶ, ὡς ἐξ' ἐπαγγέλματος ἀνάσχυνοι, ἔχουν νὰ ὑποθέσουν ὅτι ὄχι μὲ τὴν ἀηδῖαν τῆς βωμολοχίας τῶν, ἀλλὰ μὲ τὴν δύναμιν τῆς ἀπολογίας τῶν τὸν ἀπεσόμωσαν καὶ ἀκολούθως νὰ θριαμβεύσουν εἰς τὰ ὀμμάτια τῶν ἀπλουςτέρων, πρὸς ἐξουθένησιν τῆς εὐκλεεστέρας μοίρας τῶν, κατ' ἐκείνους, λεγομένων Ἀντικοραϊζῶν.

Ὁ μέσος ὄρος, δι' οὗ ὁ Κοδρικᾶς ἤμπορεῖ νὰ ἀποφύγῃ καὶ τὸ ἓν καὶ τὸ ἄλλο, ἀπ' αὐτὰ τὰ δύο, ἄτοπον, μᾶς φαίνεται εἶναι τὸ νὰ ξεχάσωμεν ἡμεῖς κατὰ τὸ παρὸν μὲ τὴν ὀλότητα, ποῖοι εἶναι οἱ ὑβρίζοντες, καὶ νὰ ἐξετάσωμεν ὄχι σκθρωπῶς (τὸ πρᾶγμα δὲν ἀξίζει τὸν κόπον) ἀλλὰ μὲ χαριεντισμὸν τὸ τί λέγουν· καὶ ἀφ' οὗ γένη γνωστὸν ὅτι αὐτοὶ οἱ κακοήθως ὑβρίζοντες μετέτρεψαν εἰς ὑβριστικὴν λογοτριβὴν μίαν σπουδαιολογικὴν διατριβὴν, τότε ὁ φρόνιμος πρέπει νὰ σιωπήσῃ· καὶ ὅτι, „ἐν ἀμέλλαις πονηραῖς ἀθλιέσσερος ὁ νικήσας.“ Τὸ κακὸν ὅμως εἶναι ὅτι ἄκουτες εἰμὲθα βιασμένοι ἀπὸ τὴν λύσσαν αὐτῶν τῶν μαυνομένων Κοραϊστῶν νὰ ἀναφέρωμεν πολλάκις ῥητικῶς τὸ ὄνομα τοῦ ἀρχηγού τῶν, μὲ ὅλον ὁποῦ προσωπικῶς μὲ τὸν ἄνθρωπον δὲν ἔχομεν κῆμίαν διαφορὰν· ἀλλ' ἐπειδὴ αὐτοὶ, ὡς εἶπομεν, προβάλλουν αὐτὸ τὸ ὄνομα ὡς τῆς Μεδοῦσης κεφαλὴν, εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸ ἀποφύγωμεν ἐξετάζοντες τὴν ἀισχυρολογίαν τῶν. Πρὸς αὐτούς λοιπὸν ὡς ἀποδώσῃ ὁ Σεβάσμιος Γέροντας αὐτὴν τὴν κατάχρησιν, καὶ ἀφ' οὗ τοὺς ἔμαθε νὰ εἶναι μαυνόμενοι, ὡς τοὺς μάθῃ τώρα νὰ μὴν ἀνακατώνουν τὸ ὄνομά του μὲ τὰ πηλά· καθ' ὅτι ἂν καλοεξετάσῃ τὸ πρᾶγμα, θέλει εὐρεῖ ὅτι οἱ μεγαλήτεροι ἐχθροὶ τῆς ὑπολήψεώς του εἶναι αὐτοὶ οἱ Μαινόμενοι Φατριασαίτη, οἱ ὁποῖοι ἀπανθρώπως τὸν θεατρίζουν.

Ὅποιοιδήποτε λοιπὸν καὶ ἂν εἶναι οἱ συρράφεις αὐτοῦ τοῦ ἀπολογητικοῦ πρὸς τοὺς Ἕλληνας λόγου, φανερᾶ ἀποδεικνύεται, ὅτι κατ' ἐπαγγελίαν ὀχλοκρατικὴν εἶναι ΔΗΜΟΣΙΟΙ ΤΥΡΙΣΤΑΙ· αὐτοὶ ἐθύμωσαν διατὶ ὁ Κοδρικᾶς σεμνοπρεπῶς τοὺς παρεκάλεσε ΝΑ ΑΦΗΣΟΥΝ ΟΛΑΣ ΕΚΕΙΝΑΣ ΤΑΣ ΧΥΔΑΪΚΑΣ ΔΙΣΧΥΡΟΛΟΓΙΑΣ, ΝΑ ΜΗ ΚΑΘΑΠΤΩΝΤΑΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΩΣ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ, ΩΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΩΝ ΚΑΘΗΚΟΝΤΩΝ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ, ΚΑΙ ΠΡΟ ΠΑΝΤΩΝ ΝΑ

ἀποτελέσματα αὐτῆς τῆς ἐλευθερίου διδασκαλίας. Μεταξὺ τῶν προγεγενημένων Ἀμμωνίος ὁ Ἀλεξανδρεὺς, ὁ καὶ Σακκάς ἐπιλεγόμενος, ἐνηγαλίσθη αὐτὴν τὴν Ἐπιλεκτικὴν φιλοσοφίαν, καὶ συνέλαβεν ἰδέαν τοῦ νὰ ἀνακατώσῃ εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ σύστημα ἕλας τὰς δόξας τῶν παλαιῶν φιλοσόφων, καὶ νὰ ἐνώσῃ ὑπὸ μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ διδασκαλίᾳ ὅλας τὰς ἀρχὰς τῶν διαφόρων συστημάτων διὰ νὰ συστήσῃ μίαν νέαν Ἀίρεσιν, ἣ ὁποία ἐπωνομάσθη Νεοπλατωνισμός.

Οἱ ὀπαδοὶ αὐτῆς τῆς Αἰρέσεως (καθ' ὅτι κἀνένας Λαοπλάνος Αἰρεσιάρχης δὲν ἐστάθη εἰς τὸν κόσμον χωρὶς νὰ ἀποκτήσῃ ὀπαδοὺς) ἀπέδωκαν τὰς ἀρχὰς αὐτοῦ τοῦ νεοφανοῦς συστήματος εἰς τὸν ἐν Περσίᾳ Ζωροάστρην· εἰς τὸν ἐν Θράκῃ Οἴρφειαν, καὶ εἰς τὸν ἐν Αἰγύπτῳ Ἑρμῆν. Ἐνας τῶν ὀπαδῶν αὐτοῦ Πλωτῖνος ὀνομαζόμενος, ὅστις ἐγεννήθη εἰς τὴν Λυκόπολιν τῆς Αἰγύπτου κατὰ τὸ 205, ἔτος μετὰ Χριστοῦ, ἐφαντάσθη νὰ κτίσῃ μίαν πόλιν, τὴν ὁποίαν νὰ ἐνομάσῃ Πλατωνίαν, καὶ νὰ τὴν κατοικήσῃ ὅλην ἀπὸ φιλοσόφους, διὰ νὰ συστήσῃ πραγματικῶς τὴν Πλατωνικὴν Δημοκρατίαν.

Αὐτῆς τῆς Πλατωνικῆς Δημοκρατίας συνέχεια εἶναι τὸ σύστημα τῆς Μεγαλανθρωπογενεσίας, ὅπου ἀνεφάνη πρὸ ὀλίγων ἡδὴ χρόνων εἰς τὴν Γερμανίαν.

Ἄν λοιπὸν ἡ νέα Αἰρέσις τοῦ Κοραϊσμοῦ, ἣ ὁποία κατὰ τὴν ὁμολογίαν τῶν ὀπαδῶν τῆς, φαίνεται κατὰ πάντα σύμφωνος μὲ τὰς μικτὰς ἀρχὰς τοῦ Νεοπλατωνισμοῦ, ἔχουσα πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ πρόμαχον τὸν Αἰγυπτιακὸν Λόγιον Ἑρμῆν, ἀποστέλλῃ εἰς τὸ νὰ ἀναστήσῃ αὐτὴν τὴν Ἐπιλεκτικὴν φιλοσοφίαν τοῦ Σακκά, καὶ νὰ ἀποκαταστήσῃ μεταξὺ τῶν νέων Ἑλλήνων τὴν τερατώδη Μεγαλανθρωπογενεσίαν τῆς Πλατωνικῆς Δημοκρατίας, ἡμεῖς βέβαια χρεωσούμε ὅλοιμας, ἐξηπορημένοι καὶ ἔκθαμβοι, νὰ ἐκφωνήσωμεν τὸ δὴ Τουρκικὸν λεγόμενον „ΑΦΕΡΟΥΝ ΣΑΚΚΑ!

Ἐν τοσοῦτῳ, ὅπως ποτε καὶ ὄν ἔχοι τὸ πρᾶγμα, ἰδοὺ οἱ ὀπαδοὶ τῆς φιλοσοφίας τοῦ νέου Σακκά μᾶς μαθητῶν ὅτι ὑπάρχει μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων ἓν τάγμα Γραικῶν, οἱ ὁποῖοι ὀνομάζονται Κοραῖται· καὶ λοιπὸν ἄς προσέχωμεν.

Τὸ Β'. πρᾶγμα ἐποῦ μᾶς μαθητῶν αὐτοῖς οἱ Κοραῖται, καὶ τὸ ὅποῖον ὁ Κοδρικᾶς ἀπὸ παράλογον συστολὴν μᾶς ἄφησε νὰ τὸ ἀγνοοῦμεν, εἶναι ὅτι, ὅλαι ἐκεῖναι αἱ βαρβαρικῶς ἐξελληνισμέναι χυδαῖοι λογίαι· ὅλαι αἱ μα-

εἶναι περὶ κοινῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης, καὶ ὄχι περὶ Γαλατικῆς, ἢ Γερμανικῆς· ὅθεν τὸ ἐν δὲν ἔχει σχέσιν μὲ τὸ ἄλλο, εἰμὴ καθ' ὅσον καὶ καθ' ἐκείνας τὰς Γλώσσας ἢ αἰσχρολογία, καὶ βρωμολογία δὲν ἐπιτρέπονται, ἢ, διὰ τὰ μὴ μακαρονίσωμεν, δὲν συγχωροῦνται εἰς τὸν γράφοντα. —

Ὅσον δὲ περὶ τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης, περὶ ἧς εἶπομεν ὅτι ὀλίγον διεσάζομεν, ἰδοὺ τὸ αἰτίου· αὐτοὶ λέγουσι (σελ. 31) ὅτι ὁ Δάσκαλος τῶν ἔφτιασε τὸ ἀσυνήθιστον „ἐν τᾷ ἄμα,, ἀπὸ τὸ „ἐν τῷ ἄμα,, ἐφ' ᾧ φέρει καὶ παραδείγμα τὸν Αἰσώπειον μῦθον „Ἀνθρακεὺς . . . ὡς ἐθεάσατο Κναφέα παρεκάλεε αὐτὸν ἐν τῷ ἄμα κατοικῆσαι ἀμφοτέρους· καὶ πρὸς τελειότεραν πιεσοποίησιν τῆς σημασίας αὐτοῦ τοῦ ἐν „τῷ ἄμα,, φέρουσι εἰς μαρτυρίαν αὐτοῦ τὸν ἴδιον, περὶ οὗ ὁ λόγος, Δάσκαλον.

Τοὺς ἠπάτησεν ὅμως καὶ κατὰ τοῦτο ὁ Δάσκαλος· τὸ „ἐν τᾷ ἄμα,, δὲν τὸ ἔφτιασε καθ' ἰδίαν ἐφεύρεσιν ἀπὸ τὸ „ἐν τῷ ἄμα,, τοῦ Αἰσώπου πρὸς διόρθωσιν τῆς κοινῆς Γλώσσης, ἀλλὰ τὸ ἐπήρε φτιασμένον καὶ ἔτοιμον ἀπὸ τὸ λεξικὸν τοῦ Δουκαγγίου, καθὼς ἤμπορεῖ νὰ πληροφορηθῇ κάθε περιέργος ἀπὸ πολλὰ χειρόγραφα, ὅτι αὐτὴ ἡ ἔκφρασις ἐσυνεβίβητο εἰς τὴν μιζοδάρθαρρον φράσιν τῶν ξηνολόγων τοῦ 16. αἰῶνος· ὅθεν διὰ τὰ τὸ σιγήσῃ ἢ ἢ ὁ Νομοθέτης ὡς νέαν διόρθωσιν τῆς Γραικικῆς Γλώσσης, τὸ οἰκειοποιήθη αὐτοσχεδῶς, καὶ τὸ ἐτυμολογεῖ φιλοσοφικῶς ἀπὸ τὸ „ἐν τῷ ἄμα,, τοῦ Αἰσώπου, καθὼς καὶ τὴν Βλάχικην Κόσσαν, ὅπου ἀπήντησεν εἰς ἐν Ῥωσσομοραμικὸν λεξικὸν τὴν παράγει ἀπὸ τὸ Δωρικὸν „κόσσω· (ὄρ. αὐτοσχ. 50χ.) καὶ τὴν Ἀραβικὴν Μπακκάλην, τὸν ὁποῖον Γραικικῶς ἀναβαπτίσας τὸν μετωνόμασε Βακάλην, τὸν παράγει ἀπὸ τὸν Ἰταλικὸν Βακαλάον, καὶ τὰ τούτοις ὅμοια (ὄρ. αὐτ. 50χ. Ἑλ. βιβλ.) Αὐτοὶ ὅμως οἱ Πάγγλωσσοι διερμηνευτὰι ἂν ἴξευραν κομμάτι καλύτερα Ἑλληνικὰ, εὐκόλα ἤμποροῦσαν νὰ ἐννοήσουν ὅτι ἐκεῖνο τὸ „τῷ,, ὅπου μεταχειρίζεται ὁ Αἰσώπος εἶναι Ἀντωνυμία δεκτικὴ ἀντὶ τοῦ „τούτῳ,, καὶ ἀκολουθῶς τὸ „ἐν τῷ ἄμα,, τοῦ Αἰσώπου, δὲν εἶναι τὸ παρ' ἡμῶν „αὐτάμα,, καθ' ὅτι τοῦτο μὲν ἰδίως σημαίνει τὸ ἀπλούστερον μαζὺ τὸ δὲ „ἐν τῷ ἄμα καθῆσαι,, τοῦ Αἰσώπου, θέλει νὰ εἰπῇ νὰ καθίσωμεν μαζὺ εἰς τοῦτον τὸν τόπον, δηλ. εἰς αὐτὸ τὸ ἔργασῆρι· καθὼς παραδείγματος χάριν ἐνδέχεται νὰ εἶπεν ὁ Κοκκινάκης πρὸς τὸν Θεόκλητον „ἔλα ἄγχιε συναδελφε

Handwritten notes in Greek script, including the name 'Κοκκινάκης' and other illegible text.

να καθίσωμεν μαζὺ εἰς τοῦτο τὸ ἐργασήριον τοῦ Λογίου Ἐρμου διὰ νὰ ἐκθέσωμεν τὰς πραγματείας μας· εἰδὲ μὴ ἀλλοιωτικά, τίνα χρεῖαν εἶχεν ὁ Καρβουνάρης νὰ κάμῃ αὐτὸ τὸ πρόβλημα πρὸς τὸν Κναφέα, ἂν ὁ σκοπὸς του δὲν ἀπέβλεπεν εἰς τὸ νὰ καθίσῃ εἰς τὸ ἐργασήριον, διὰ νὰ ἔχῃ τόπον νὰ ἐκθέσῃ τὴν πραγματείαν του; ὅπερ καὶ ἀπὸ τὴν ἀπόκρισιν τοῦ Κναφέως συμπεραίνεται.

Μὰ ἂν τέλος πάντων αὐτοὶ οἱ διορθῶται τῆς Γραικικῆς Γλώσσης εἶχαν παραμικρὰν ἰδέαν τῆς καθ' ἡμᾶς κοινῆς διαλέκτου . . . "Ὡς ὁ κακὸ! Κοινὴ διάλεκτος! ὦ τῆς ἀμαθείας! ὦ τοῦ Μακαρονισμοῦ! ἂν εἶναι κοινὴ, πῶς εἶναι διάλεκτος; καὶ ὂν εἶναι διάλεκτος, πῶς εἶναι κοινὴ; (ὄρ. αὐτοσχ. σοχ. Προδρ. Ἐλ. βιβλ.) ἀλλ' ἡμεῖς δὲν ὀμιλοῦμεν Γαλατικά· ὅθεν κατὰ τὴν πάτριον Ἑλληνικὴν φωνὴν ἐπαναλέγομεν, ὅτι αὐτὸ τὸ „ἐν τῷ ἅμα,“ σώζεται ἐν χρήσει εἰς τὴν κοινὴν φράσιν τῶν εὐγενῶν ὡς χρονικὸν Ἐπιρρήμα, καθ' ἡμέτερον αὐτὸ ταύτω παρασαίνει χρόνον, ὡς καὶ παρ' Αἰσώπῳ παρασαίνει τόπον· κατ' οὐδένα ὅμως λόγον δὲν ἐκλαμβάνεται αὐτὴ τοῦ ἀρχαιοτάτου „ἀντάμα,“—

Αὐτὸς ὁ δισαγμὸς αὐξάνει ἔτι μᾶλλον καὶ ἀπὸ τὸν τρόπον, καθ' ὃν ἐκλαμβάνουσι τὸ τοῦ Ἰσοκράτους ἐξευρεῖν, καὶ τὸ τοῦ Λουκιανοῦ ἐξευρημένον, τὰ ὅποια φέρει ὁ Δάσκαλος τῶν εἰς παράδειγμα πρὸς σύστασιν τοῦ παρ' αὐτῷ ξηολογικοῦ ΕΞΕΥΡΩ, τὸ ὅποσον εἶναι ἐντροπὴ νὰ ὑποθέτουν ὅτι εἶναι νέα φιλοσοφικὴ διορθώσις τῆς Γραικικῆς Γλώσσης, ἐν ᾗ ὁ πλέον ἀπλούστερος Φραγκογραικὸς ἀπαντᾷ αὐτὴν τὴν μισοβάρβαρον λέξιν εἰς τὸν Πόρκιον, εἰς τὸν Δουκάγγιον, εἰς τὸν Μεούρσιον, καὶ εἰς ὅλους ἐν γένει τοὺς ξηολόγους συγγραφεῖς τῆς Τουρκογραικίας, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐρανίσθη ὁ σοφώτατος Νομοθέτης ὅλας τὰς νέας διορθώσεις τῆς ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ ΤΟΥ· ὅθεν διὰ νὰ συστήσῃ τὸ ΕΞΕΥΡΩ, καθὼς καὶ τὸ ΠΡΟΠΑΤΩ, καὶ τὸ ΛΗΣΜΟΝΩ, καὶ τὸ ΚΑΤΑΧΕΙΡΩ, καὶ ΚΑΤΑΧΩΡΩ ἤμποροῦσε πρὸς τοῖς ἄλλοις νὰ φέρῃ εἰς παράδειγμα, καὶ τὸ παρὰ Σοφοκλεῖ εἰς τὸν Αἴαντα ΕΞΕΥΡΟΜΕΝ, καὶ τὸ τῆς σοφίας τοῦ Σολομῶντος ΕΞΕΥΡΕΝ· Ἄν ὅμως οἱ καλοὶ τυ μαθηταὶ εἶχαν ὀλίγην γνῶσιν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Γλῶσσαν, εὐκόλα ἤμποροῦσαν νὰ διακρίνουν τὴν διαφορὰν ὅπου ἔχει καὶ κατὰ τὴν εὐνοίαν, καὶ κατὰ τὸν τύπον τῆς φωνῆς τὸ ΕΞΕΥΡΕΪΝ τοῦ Ἰσοκράτους ἀπὸ τοῦ ΕΞΕΥΡΕΙΝ τοῦ Πόραῆ, καὶ τὸ ΕΞΕΥΡΗΜΕΝΟΙ τοῦ

Λουκιανού ἀπὸ τοῦ Γραικοβαρβάρου ΕΞΕΤΡΩΝΤΑΣ· ἢ κἄν ὡς ἐκ μηχανῆς τεχνολογικῶς κινούμενοι ἤθελαν παρατηρήσῃ, ἢ ὡς αὐτοὶ λέγουσι ΤΗΡΗΣΗ, τοῦλάχισον ὅτι κόνενας τῶν παλαιῶν οὔτε τῶν μεταγενεστέρων Ἑλλήνων, δὲν εἶπε ποτὲ ΕΞΕΤΡΩ ἐπὶ ἐνεσῶτος, ἢ ΕΞΕΤΡΕΝ ἐπὶ παρατατικοῦ.

„Ἄλλ' οἱ ἄνθρωποι, ὡς αὐτοὶ λέγουσι (σελ. 32) εἶπαν τὴν γνώμην των
 „καὶ μᾶς ἔφεραν λόγους, οἱ ὅποιοι ἐκατάπεισαν ἕως χιλιάδας
 „ἀνθρώπων μέχρι τῆς σήμερον· ὦ! ὅσον κατὰ τοῦτο, τὸ ἐξ ἀμηχάνων αὐτὰ
 ρητορικὸν ἐπιχείρημα δὲν μᾶς φαίνεται πολλὰ εὐτυχησμένον· ἐπειδὴ τὰ τοιαῦτα δὲν
 ξυπάζουν τοὺς φύσει Ἕλληνας· καὶ ὁ Ἄρειος εἶπε τοὺς λόγους του καὶ κατέπεισε τόσας
 χιλιάδας ἀνθρώπων, μὴ ὅλου τοῦτο ἢ Ὁρθοδοξία δὲν ἐξέλειψεν. — Ὅταν ἕνας κἄποιος
 Ἀρχιεπίσκοπος Χαλεπίου καὶ οἱ σὺν αὐτῷ, διὰ ἰδιότητων τέλη ἐξετρέλαναν τὸν τρισάθλιον
 Γεραυζέντιον καὶ τὸν παρέστησαν ὡς ἄγιον καὶ θαυματουργόν εἰς τὸ Καϊρλί, πλησίον
 τῆς Κωνσταντινουπόλεως, πλήθος ἀναρίθμητον λαοῦ ἔτρεχεν κατ' ἐκάστην εἰς τὸν ἅγιον
 καὶ ἔδλεπαν ὀφθαλμοφανῶς τὰ θαύματα, καὶ ἐπίσειναι ἀδιδάκτως τοὺς λόγους του· ὅταν
 ὅμως ἡ ἀκράδαντος τοῦ Χριστοῦ μεγάλη Ἐκκλησία ἔσειλε τὸν θαυματουργόν ἐκεῖνον Γέ-
 ροντα εἰς τὸ ὄρος τοῦ Ἄθωνος, τότε καὶ ὁ ἅγιος ἔπαυσε τοῦ νὰ θαυματουργῇ, καὶ ὁ
 ὄχλος ἔπαυσε τοῦ νὰ περὶ τὰς θαυματουργίας του. Τὰ τοιαῦτα φαινόμενα εἰς τὸ Γέ-
 νος τῶν Ἑλλήνων δὲν εἶναι παράδοξα· ἐπεὶ, ποῖος δὲν ἰξεύρει ὅτι εἰς κάθε
 ἔθνος ὁ ἀριθμὸς τῶν χυδαίων εἶναι περισσότερος ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν τῶν εὐγενῶν,
 καὶ τὸ πλήθος τῶν βαρβάρων περισσότερον ἀπὸ τὴν ποσότητα τῶν πεπαιδευμένων; Εἰς τὴν Ἑλ-
 λάδα εἶναι τόσαι χιλιάδες ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι ὁμιλοῦν Ἀρβανίτικα, καὶ εἰς ὅλην τὴν Τουρ-
 κίαν εἶναι τόσον πλήθος Ἀθιγγάνων, οἱ ὅποιοι ὁμιλοῦν Κατζβεβίλικά· ἐν ᾧ μόλις εὐ-
 ρίσκονται τρεῖς χιλιάδες ἄνθρωποι νὰ ὁμιλοῦν κατὰ Ἑλληνικὰ· τί πρὸς τοῦτο; μή-
 πως διὰ τὸ ὑπερβάλον τοῦ ἀριθμοῦ τῶν Ἀθιγγάνων τὰ Κατζβεβίλικά ἔγνωσαν εὐγενικὰ;
 ἢ τὰ Κορακισικὰ διατι ἐκατάπεισαν τόσας χιλιάδας ἀνθρώπων ἀπεκατεστάθησαν προ-
 τιμότερα ἀπὸ τὰ Ἑλληνικὰ; „ἀλλ' ἔπρεπε λέγουσι (σελ. 32.) νὰ δώσῃ
 „καὶ ὁ Κοδρικᾶς τοὺς λόγους του διὰ νὰ μᾶς ἀποδείξῃ τῷ ὄντι
 „παραλόγους καὶ γελοίους· κατὰ τοῦτο ἔχουν δίκαιον, ἀλλ' ὁ κόπος
 ἤθελεν εἶσθαι εἰς μάτην, ἐπειδὴ τὰ πράγματα λόγων οὐ χρήζει· ἄλλως δὲ ὅταν

ἔγραψεν ὁ Κοδρικᾶς τὴν ἐπιστολὴν του, ὑπέθεσεν ὅτι γράφει πρὸς εἰδότας, καὶ ὄχι πρὸς Σχολαστικὸν λογομάχου, καὶ ἐσοχάσθη ὅτι ἄτοπον ἦθελε φανῆ τὸ νὰ μετατρέψῃ μίαν προτρεπτικὴν ἐπιστολὴν, εἰς παιδαγωγικὴν διατριβὴν, ἐναντίον τῶν ὄρων καὶ κανόνων τοῦ ἐπιστολικοῦ χαρακτήρος· τᾶρα ὅμως ὁποῦ ἐγνώρισε μὲ ποίους ἔχει νὰ κόμη, τίς ἡ χρεῖα νὰ δώσῃ λόγους διὰ νὰ τοὺς ἀποδείξῃ παραλόγους; Αὐτοὶ λέγουσι (σελ. 34) καὶ πρὸς τελείαν πίσωσιν ἐπαναλέγουσι (σελ. 47) ὅτι δὲν πῖς εὐοῦν μὲ τυφλὸ ποδᾶρι· εἰς ἀνθρώπουσι λοιπὸν ὁποῦ μὲ ὄξυδερκέστατα ποδάρια πῖς εὐοῦν, τί χρησιμεύουσι οἱ λόγοι; ἀφ' οὗ τὰ ὀμμάτια τὰ ἔχουσι ζὰ ποδάρια, εὐκόλα καθέννας συμπεραίνει πού ἔπεται νὰ ἔχουσι τὰ μυαλά! Ὅσον δὲ διὰ γελοίους δὲν ὑποπευόμεθα ὅτι ἠμπορεῖ ποτὲ νὰ τοὺς ὑποθέσῃ τινας, καθότι ὡς μετὰ λόγου παρέστησαν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι, εἶναι **ΑΞΙΟΙ ΔΥΠΗΣ ΜΑΛΛΟΝ Ἡ ΓΕΛΩΤΟΣ**. ὅθεν ἄς μὴ προσμένουσι τὰς τοιαύτας περιποιήσεις ἀπὸ τῶν Κοδρικᾶν. Ἐκεῖνος μὲ ὅλην τὴν σύγχυσιν τῶν ἐνωπιῶν του, καὶ μὲ ὅλους τοὺς ἀντιφαντικοὺς τοῦ λόγου, ὡς λέγουσι (σελ. 19) ἔχει ἐνδοθέτου πάθος κατὰ Βαρβάρων, καὶ οὐδὲ καθ' ὑπόκρισιν, ὡς ἐν τῇ αὐτῇ Σελ. εὐφρέστα λέγουσι, δὲν παρασαίνει, οὐδὲ ζαίνων παραζηνεῖ ἔχνος φιλίας, ἢ εὐγνωμοσύνης πρὸς ἐκεῖνους πρὸς τοὺς ὁποίους δὲν γνωρίζει, οὔτε αἰσθάνεται νὰ ἔχῃ καμμίαν ἠθικὴν σχέσιν. Ἐχουσι κοινὰ εἰς ὅλα τὰ ἄλλα πάθη (καθότι τῇ ἀληθείᾳ εἶναι ἐμπαθέστατος), καὶ αὐτὸ τὸ κακόν, τὸ νὰ μὴν ἀνέχεται κατ' οὐδένα τρόπον τὴν ὑπόκρισιν· ὡς φύσει Ἕλληνας καὶ Ἀθηναίους, λέγει τὴν Σκάφην, Σκάφην, καὶ τὰ Σῦκα, Σῦκα· τὸν Βάρβαρον, Βάρβαρον καὶ τὸν Χυδαῖον, Ἀχρεῖον· ὅθεν ὅταν πρόκηται περὶ Ἑλληνικῆς Γλώσσης, ὅσον καὶ ἀντρίξῃ ἕνας εἰς τὰ αὐτὰ του γλωσσονόμος ὡς νυκτερίδα, κατὰ τὸν Ἡρόδοτον ὅσον καὶ ἀνκρωξῃ ἕνας Κοραϊτῆς ὡς Κόρακας, ἐκεῖνος ἀδιάφορος εἰς ὅλας τὰς φιλοσοφικὰς ἐτυμολογίας, φωνάζει μὲ μεγάλην θρασυτητα, Πᾶς μὴ Ἕλληνας βάρβαρος· διὰ τοῦτο, καθὼς ἀπαθέστατα μαρτυροῦν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι Λογοποιοὶ (σελ. 60) ἐθυσιάσθη καὶ θυσιάζει (ὄχι ὅμως διὰ ξένους) ἀλλ' ἐπὸ ξένους, καθ' ὅτι „Πᾶν τὸ ἀνόμοιον καὶ ἀκοινωνητόν. Αὐτὸς λοιπὸν ὡς φύσει ἐμπαθέστατος, καὶ κατὰ σχέσιν ἀμαθέστατος, φοβούμενος τὰ κακὰ ἀποτελέσματα, δὲν ἀνακατῶνεται τελείως εἰς τοὺς ἀποφατικὸς λόγους, καθ' οὓς τὰ Σκατὰ παράγονται ἀπὸ τὰ Σκέρδα· τὰ Καθήκια ἀπὸ τὸ Ἀγγεῖον, καὶ ὁ Γάδαρος ἀπὸ τὸν Κάνθαρον (ὄρα αὐτοσχ· σοχ· Κορ· περὶ φιλοσοφ· ἐτυ

μολ. ἐν λέξει Σκόρδα· Ἀγγεῖον· Κάνθαρος.) αὐτὰ ὅλα τὰ ἀφνειὰ μὲ ἄκραν ἀδιαφορίαν εἰς τὴν ὀρεκτικὴν πολυμάθειαν τῶν Κοραϊσῶν, καὶ ὅτι χρησιμεύουν εἰς τὸ νὰ καθάρισουν τὴν Γλῶσσαν των· ὅταν δὲ ὁ καιρὸς ἦθελε τὸ καλέσῃ, καθὼς καὶ ἐλπίζει, νὰ γράψῃ πρὸς τοὺς ὁμογλώσσους ὁμογενεῖς του, τότε βεβαίωτα θέλει ἐξηγητῆ παραστατικῶς πρὸς εὐδειξὴν τῆς ἀληθείας· πρὸς Βαρβάρουσ ἡμῶς ἑτερογλώσσους, ἀδύνατον εἶναι, ὅσον καὶ ἂν τὸν ὑδρίσουν, νὰ καταπεισθῇ νὰ κάμῃ τὸν Δάσκαλον.

Ἄς εὐχαρισηθῶμεν λοιπὸν κατὰ τὸ παρὸν νὰ μάθωμεν ὅτι τὸ „ἐν τῷ ἅμα“, τοῦ Κοραῆ δὲν εἶναι τὸ παρὰ τῷ Αἰσώπῳ, ἐν τῷ ἅμα· καὶ τὸ Κοραϊτικὸν ΕΞΕΪΡΕΙΝ δὲν εἶναι τὸ Ἰσοκρατικὸν ἐξευρεῖν, ἀλλ' ὅτι καὶ τὸ ἓν καὶ τὸ ἄλλο εἶναι παμπάλαιαι καὶ σεσηπωμέναι Χυδαιολογικαὶ ἐκφράσεις τοῦ Π. αἰῶνος· αἱ ὁποῖαι, χάριτι Θεοῦ κατηργήθησαν· καὶ ἂν αὐτὴ ἡ ἀλήθεια ἦθελε φανῆ πρὸς τοὺς Λογοποιοὺς μία νέα σικοφαντεῖα, ὁ τρόπος τῆς ἀπολογίας εἶναι εὐκολώτατος· μία νέα χοντρὴ ἐκ καπηλείου ὑδρίσια προσωπικῶς πρὸς τὴν γράφουσα, καὶ ἡ ξεκαθάρισις εἶναι ἄρκετος.

Οἱ Πάγγελωσσοί μας διδάσκαλοι, πρὸς τοῖς ἄλλοις φαίνεται νὰ κουτζαίνουν κομμάτι καὶ εἰς τὴν Ἰταλικὴν καθὼς παρατηρεῖται (σελ. 50) ἀπὸ τὸ Con tutto che, ὁποῦ ἀντιθέτουν εἰς τὸ Con tutto ciò, ὁποῦ λέγει ὁ Κοδρικῆς. Εἶναι γνωστὸν εἰς ὅσους ἰξεύρουσ τὴν Ἰταλικὴν Γλῶσσαν (καὶ ἡμεῖς γράφομεν ἀπὸ τὸ κέντρον τῆς Ἰταλίας παροικοῦντες εἰς αὐτὴν τὴν μητρόπολιν τῆς Τοσκάνας) ὅτι οἱ Ἰταλοί, ὅσοι ἐξηκριθῶμένως ὁμιλοῦν τὴν Πάτριον Γλῶσσαν των, λέγουσ Con tutto ciò, καὶ ὄχι Con tutto che· οἱ Πάγγελωσσοὶ ὁμοῦς διδάσκαλοι θέλουσ Con tutto che καὶ ὄχι Con tutto ciò· τί παράξενον! ἴσως οὕτω πρέπει κατὰ φιλοσοφικὸν λόγον, νὰ λέγηται, καὶ ὁ σκοπὸς των εἶναι νὰ διορθώσουν καὶ τὴν Ἰταλικὴν Γλῶσσαν, ἡ ὁποία ἴσως χρήζει καὶ αὐτὴ διορθώσεως καὶ καθάρσεως. Μὲ τὴν Κριτικὴν τοῦ Π. ὡπ. σὸ χέρι, καὶ μὲ τὰς ἐτυμολογίας τοῦ Κοραῆ σὸ ζῶμα, τί δὲν ἤμπορεῖ νὰ κάμῃ ἕνας Ὀνοματοθέτης φιλόσοφος! ἐνδέχεται λοιπὸν νὰ ἔχουν σκοπὸν οἱ Λόγιοι; ἀφ' οὗ ξεκαθαρίσουν καὶ διορθώσουν τὴν Γραικικὴν Γλῶσσαν, νὰ διορθώσουν ἐπομένως καὶ τὴν Ἰταλικὴν, καὶ κατόπιν Κύριος οἶδε! καθ' ὅτι ὅλαι αἱ ζῶσαι Γλῶσσαι ἔχουν τὰς φυσικὰς ἀνωμαλίας των.

Μᾶς παρασηνουν δὲ πρὸς τούτοις οἱ φιλόσοφοι Λογοποιοί, ὅτι εἶναι καὶ ἄριστοι Γραμματικοί, ἐπειδὴ ὄχι μόνον ἰξεύρουσ ὅτι τὸ Ἐναβρύνομαὶ παράγεται ἀπὸ τοῦ

Τὸ μόνον καλὸν ὁποῦ παρατηρεῖται εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν δραματούργειαν εἶναι, ὅτι μέσα εἰς τὸν πολυσύνθετον κυκεῶνα τῆς πολυμαθείας τῶν Ἀυτουργῶν δὲν παρίστανται, οὐδαμῇ τοῦ δράματος οἱ ἄνθρωποι λογικοί· διὰ τοῦτο καὶ σύρρυτες εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν ὅλα τὰ ἔθνη, μᾶς διδάσκουν ἀξιοματικῶς (σελ. 24) ὅτι „ἔθνος τόσον μωρὸν ποτὲ δὲν ἐχρημάτισεν, ὡς τε νὰ μεῖνῃ εὐχαρισημένον μετὴν μέχρι τινὸς κατάσασιν τῶν λογικῶν τοῦ δυνάμεων· καὶ τοῦτο τὸ καλὸν τὸ ἔχουν ἐξ ἐπαγγελίας κληρονομικῶς ἀπὸ τὸν Δάσκαλόν των, ὁ ὁποῖος εἰς ὅλην τὴν Παντεπιστημονικὴν Πανσπερμίαν τῶν αὐτοσχεδίων του σοχασμῶν, δὲν ἀναφέρει οὐδὲ λέξιν περὶ λογικῆς, κρίνων ὡς φαίνεται, ὅτι ἡ διδασκαλία του εἶναι ἀνένδεκτος αὐτῆς τῆς ἐπισήμης· εἰδὲ μὴ ἐξ ἀποφάσεως ἠθέλαμεν ἰδῆ καὶ ἐνδεκάτην, καὶ ἰσως εἰκοσὴν κατηγορίαν τῶν ὄντων, τὰ ὁποῖα τῷ ὄντι κατὰ φιλοσοφικὴν παραγωγὴν ἐπ' ἀπειρον πολυπλασιάζονται. Αἱ! ποῦτος ἠμπορεῖ νὰ σήσῃ ὄρους εἰς μίαν φιλοσοφίαν, ἡ ὁποία ὑπαγορεύει μανίαν!

Αὐτοὶ λοιπὸν κατὰ τοὺς καιῶνας τῆς φιλοσοφικῆς Γραμματικῆς εὐρίσκουν ὅτι τὸ ὕφος τοῦ ἀειμνήστου Βουλγάρου εἶναι ἐπάρατον, καὶ τραγελαφικόν (σελ. 47) Ἐδῶ ὅμως τὸ παρεξήλωσαν, καὶ μᾶς συγχωροῦν νὰ τοῖς εἰπῶμεν πατρικᾶ Ῥωμαῖκα ὅτι ΤΖΑΜΠΟΤΝΙ ΖΟΤΝ ΟΙ ΒΑΡΒΑΡΟΙ· Τὸ νὰ ὑβρίζῃ ἕνας μεθυσμένος ἀπὸ μανίαν Αἰρέσεως ζῶντας συγχρόνους ὁμογενεῖς εἶναι ἀποτέλεσμα Χυδαϊκῆς Κακοηθείας καὶ Ἀχρειότητος· τὸ νὰ ἐπαυθαδιάξῃ ὅμως ἀναιδῶς καὶ κατ' αὐτῶν τῶν αὐδιήμων Πατέρων τοῦ Γένους μας, εἶναι ἀπόδειξις πραγματικῆ μιᾶς ἀσέμνου Ὀχλοκρατικῆς ἀταξίας, ἡ ὁποία ἀποδλέπει πρὸς γενικὴν ἀνασάτησιν τῆς κοινῆς εὐταξίας. Τὸ ὕφος τοῦ Εὐγενεῖου εἶναι ἐπάρατον καὶ ἐκτρωματικόν, καὶ τὸ ὕφος τοῦ Κοραῖ εἶναι μελίρρυτον! ὦ τῆς ἀχρειότητος! ἀλλὰ καὶ τοῦτο τὸ πρυνόμιον τὸ ἔχουν ἐξ ἐπαγγελίας κληρονομικῶν ἀπὸ τὸν Δάσκαλόν των· ἐκεῖνος πρῶτος ὕσερρον ἀπὸ τόσους χρόνους κατέκρινε τοὺς Πατούσας ὡς βαρβάρους (ἄρ' Προδρ' Ἐλ Βισλ.) διατὶ ἐξέδωκαν ἰδίαις δαπάναις τοὺς Τόμους τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας, καὶ τοὺς μετέδωκαν εἰς τὴν αἰχμαλώτων Ἑλλάδα εἰς ἕνα καιρὸν, ὅτε οὐδὲ ἀπλῶς τὰ ὀνόματα τῶν Συγγραφέων, τῶν ὁποίων τοὺς λόγους συνέλεξαν, ἦσαν γνωστὰ εἰς τοὺς αἰχμαλώτους Ἑλληνας· ἐκεῖνος μὲ τὴν μελίρρυτον γλῶσσαν του ἀνόμασε μακαρωνιστὴν τὸν Μελέτιον, τοῦ

ὁποίου ἢ τῆς Ἑλλάδος χωρογραφία ἐπαινεῖται καὶ θαυμάζεται μέχρι τοῦδε ἀπὸ τοὺς σοφωτέρους Γεωγράφους τῆς πεπολιτευμένης Εὐρώπης!

Ποῖος λοιπὸν ἀπὸ ἡμᾶς δὲν προκρίνει νὰ ὑβρίζηται μὲ τὸν Μελέτιον, καὶ Εὐγένειον, παρὰ νὰ ἐπαινῆται καὶ νὰ δοξάζεται μὲ τὸν Θεόκλητον καὶ Κοκκινιάκην; ἀλλ' **ΟΙ ΔΗΜΟΣΙΟΙ ΑΥΤΟΙ ΤΒΡΙΣΤΑΙ** συναισθάνονται (λέγουν σελ. 18) τὸν φιλήσυχον αὐτῶν χαρατῆρα καὶ τὰ ἀνυπεύθυνα φρονήματα, καὶ ἀποφεύγουν (ὡς λέγουν σελ. 28) τὰς ματαίαις ἔριδας καὶ προσωπικὰς ἐχθροπαθείας. Φθάνει νὰ ἔχουν τὸ προνόμιον νὰ ὑβρίζουν ἐξ ἐπαγγέλματος καὶ ζῶντας καὶ τεθνεώτας, καὶ ἐν γένει ὅλου τοῦ Γένους, καὶ ἔπειτα αὐτοὶ εἶναι φιλήσυχοι, καὶ ἀνυπεύθυνοι, καθὼς ὁ ποντικὸς τοῦ Γάλλου μυθοποιῦ (α).

Τὰ τοιαῦτα Ὀχλοκρατικὰ δικαιώματα καὶ προνόμια φυδούμενοι μήπως τὰ χάσουν **ΟΙ ΔΗΜΟΣΙΟΙ ΤΒΡΙΣΤΑΙ**, ἐτρόμαξαν ἀκουσντες τὸν κωδικὸν καὶ λέγει Ἱεραρχίαν τοῦ Γένους, πολιτικὴν εὐταξίαν, νόμους κοινούς, Εὐγενεῖν συνήθειαν κτ· κτ· ὅθεν τεταραγμένοι μὴ τύχη καὶ σδύση τὸ Γένος των, ἀγωνίζονται μὲ ὅλην τὴν δραστηριότητά τῆς ἐπαγγελίας των, νὰ μᾶς ἀποδείξουν (σελ· 20) ὅτι εἰς τὴν ὀλοκληρίαν τοῦ Γένους συμπεριλαμβάνεται καὶ ὁ Κτίσης, καὶ ὁ Ῥάπτης· καὶ (σελ· 22) μᾶς ἐρμηνεύουσι ὅτι τοὺς πολιτικοὺς νόμους τοὺς ἔκαμαν ἄνθρωποι, καὶ πάλιν ἄνθρωποι ἔχουσι τὸ δικαίωμα νὰ προβάλλωσι τὴν διορθώσιν.

Ἡμεῖς χωρὶς νὰ ἐμβῶμεν εἰς ἀνάλυσιν τῆς Ὀχλαγωγικῆς ἰδεολογίας, ἰξεύρομεν ὅτι τὰς αὐτὰς ἀρχὰς τῆς φιλοσοφίας, τὰ αὐτὰ φρονήματα τῆς Ὀχλοκρατίας εἶχαν ὅλοι οἱ ξεβράκοτοι μεταρρυθμισαὶ τοῦ κτ· αἰῶνος· διὸ καὶ ἔτι μᾶλλον προσθέτομεν ὅτι, ὄχι μόνον ὁ Ῥάπτης καὶ ὁ Κτίσης, ἀλλὰ καὶ ὁ Κάπηλας, καὶ ὁ Μπακκάλης, καὶ ὁ Μεταπωλητής, καὶ ὁ Σκουπιδιάρης, καὶ ἐν γένει ὅλοι οἱ βάνουσι, καὶ ἐργάται, καὶ τέλος πάντων καὶ αὐτοὶ οἱ τῶν ἀχρεϊεσέριων οἰκιακῶν ἐργασιῶν χρησιμώτατοι ὑπηρεταί, φυσικῶ τῷ λόγῳ συμπεριλαμβάνονται εἰς τὴν φυσικὴν ὀλομέλειαν ἐνὸς Γένους, σύστασιν μὴν ἔχοντο

(α) Ἐνας Ποντικὸς (λέγει, ὁ Δελαφονταῖν εἰς ἓνα μῦθον) εὐρών ἓνα κεφάλι τυρὶ Ὀλλαν δέξι-
κον ἔκαμε μίαν τρύπαν καὶ ἐχώρη μέσα λέγων νὰ τὸν ἀφήσιν ἤσυχον, ἐπειδὴ ἔχει
σκοπὸν νὰ ἀσητεύσῃ.

πολιτικῆν· ὅθεν ἂν μὴ τὴν ἀπέραντον Νομοθετικὴν σοφίαν οἱ νέοι Νομοδιδάσκαλοι ἔφθασαν νὰ διακρίνουν εἰς τὰ ἔθνη, φύσει ἐπικείμενα ἠθικὰ κακὰ, τὰ ὁποῖα (ὡς λέγουν σελ. 56) παρομοιάζουσι μὲ τὰ φυσικὰ σημάδια, οἷον τὴν λεγομένην ἐλαίαν καὶ κοινῶς ἐλίαν, ἡμεῖς εἰς τὰ φύσει ἠθικὰ κακὰ δὲν ἀνακατωνόμεθα. Εἰς τὴν πολιτικὴν ὁμῶς εὐταξίαν, μὲ τῆς ἰποίας τὸ σκληρὸν ὄνομα ἐκώφανε τὰ αὐτίτων ὁ Κοδρικᾶς, ὡς λέγουν (σελ. 50), ὁ χυδην λαὸς διακρίνεται ἀπὸ τὴν ὑγιῆ μοῖραν τῶν ἐκλεκτῶν ἐνὸς ἔθνους, σύσασιν ἔχουτος πολιτικῆς ὀλοκληρίας, διὰ τῆς ψήφου τῶν ὁποίων ἀποκαθίζονται οἱ πολιτικοὶ νόμοι· καὶ αὐτῇ ἢ διαιρέσει καὶ ἐξαίρεσει ἐπεκράτησεν εἰς τὸν ἠθικὸν κόσμον ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ Μίνως μέχρι Θησέως· ἀπὸ Θησέως μέχρι Σόλωνος, καὶ Λυκούργου· ἀπὸ Λυκούργου μέχρι Νομᾶ, καὶ ἀπὸ Νομᾶ μέχρι Ἰουσιανοῦ, καὶ διαρκεῖ μέχρι τῆς σήμερον μεταξὺ τῶν πεπολιτευμένων ἔθνῶν, ἐν ὧν ὁ χυδην λαὸς δὲν ἤθελεν ὑπερπηδῆσαι τὰ ἔριάτου καὶ φράση, θυνάμει μιᾶς Ὀχλοκρατικῆς ἀναρχίας, εἰς ἀθέτησιν τῶν καθεστώτων νόμων.

Εἰς μάτην λοιπὸν ζυπάζονται οἱ καλοῖμας Νομοδιδάσκαλοι ἀπὸ τὸ ὄνομα τῆς σκληρᾶς πολιτικῆς εὐταξίας· εἰς τὴν θέσῃ ὅπου αὐτοὶ ἐξ ἐπαγγελίας Αὐτουόμου ἐτάχθησαν, κἀνένας δὲν ἠμπορεῖ νὰ τοῖς ἀφαιρέσῃ τὰ δικαιώματα καὶ προνόμια τῆς μοίρας ἣν ἐξελέξαυτο· ἀρκεῖ μόνον νὰ ἐνθυμηθῶν ὅτι αὐτοὶ οἱ πολιτικοὶ νόμοι, οἱ ὁποῖοι βέβαια ἔγνων ἀπὸ ἀνθρώπους, καὶ πάλιν ἄνθρωποι ἔχουν τὸ δεκάωμα νὰ τοὺς διορθώσουν, αὐτοὶ, λέγομεν, οἱ τῆς πολιτικῆς κοινωνίας τῶν ἀνθρώπων ἀθροιστοὶ νόμοι ἔστησαν ἐν αὐτῶν καὶ τὰ ὀνόματα τῶν πολιτικῶν ἐγκλημάτων, καὶ τὰς τιμωρίας τῶν ὑπευθύνων· ὅθεν ὅταν ἓνας ἰδιώτης ἄνθρωπος χωρὶς πανδήμως καθομολογημένης ἐπαγγελίας, χωρὶς κοινῆς ψήφου τῆς ὑγιοῦς μοίρας τοῦ ἔθνους, ἤθελε τολμήσῃ καὶ ἀθετήσῃ, ἢ διασεισῇ τοὺς καθεστώτας νόμους καὶ συνηθείας τοῦ ἔθνους, αὐτὸν, αὐτοὶ οἱ τοῦ πολιτεύματος νόμοι, τὸν ἀναγνωρίζουν ὡς Αὐτάρτην, καὶ τὸν καταδικάζουν ὡς ὑπεύθυνον. Ὁ τοιοῦτος λοιπὸν θεωρεῖται πρὸς ὅλον τὸ ἐν πολιτεύματι ἔθνος ὡς παραβάτης τῶν νόμων, καὶ κατὰ τὴν μελίβρυτον Γλωσσᾶν τοῦ Κοραῆ, ἄνθρωπος τῆς κρεμάθρας ὀνομάζεται (προδ. Ἐλ. βιβλ. σελ. 7) ὅπερ ἐκ συνθήκης „ ἄνθρωπος τοῦ Σχοινοῦ καὶ τοῦ Παλουκιοῦ, χυδαῖ-

ὅτι εἶναι καὶ αὐτοὶ κατ' ἐπαγγελίαν κληρονομικὴν Ὀνοματοθέται; τοῦτο ὁλοίμας τὸ
 ἰξεύρομεν, καὶ διὰ τοῦτο ὡς ἐξ ἐπαγγέλματος ΔΗΜΟΣΙΟΥΣ ΥΒΡΙΣΤΑΣ τοὺς ἀπο-
 κρεφόμεθα· ὡς εἶχαν ἐρωτήσῃ αὐτὸν τὸν ἴδιον Κοδρικᾶν, ἤθελε λύσῃ τὴν ἀδημο-
 νίαν των πληροφορῶν τους μετ' ὄρκου, ὅτι αὐτὸς ὡς πρὸς αὐτοὺς δὲν εἶναι, οὔτε ἀξιοῖ νὰ
 εἶναι οὔτε Φιλολόγος, οὔτε Κωμωδός· δὲν εἶναι Φιλολόγος, καθ' ὅτι αὐτὸς δὲν ἐξε-
 λέγει τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ διακρίνει ἀπλῶς τὰ πράγματα· αὐτὸς ἀποκαλεῖ Βαρ-
 βαρισμοῖς, Χυδαιολογίας, καὶ Ἰδιολογίας ὅσα εἶναι ἐναντία τῆς κοινῆς χρήσεως
 καὶ συνηθείας τῶν Εὐγενῶν, καὶ μῆτε ἤκουσε, μῆτε ἀνέγνωσε τὰ ὅσα βιβλία προσ-
 φέρονται καθ' ἡμέραν πρὸς ἀγορὰν εἰς τοὺς ἰδιώτας τῆς Ἑλλάδος· δὲν εἶναι οὔτε
 Κωμωδός, καθ' ὅτι αὐτὸς δὲν εἶναι μῆτε ὑποκριτής, μῆτε Λαοπλάνος, μῆτε
 Αἰρεσιάρχης· αὐτὸς δὲν ἰξεύρει μῆτε τὴν ἱστορίαν τοῦ Παπατρέχα τῆς Βολισσοῦ
 (ὄρ· προλεγ· ἀπ. τῆς Ἰλιάδ. ἐκδ. Παρ·) μῆτε τοὺς εἰχίους τοῦ Μερλίου· εἰς μάτην
 λοιπὸν ἦτον ἡ τόση ἀδημονία τῶν Ὀνοματοθέντων. Πρὸς ἀπέδειξεν ὅμως τοῦ ὅτι εἶναι ἐμ-
 παθῆς, ἐπενόησαν ἐξ ἀμηχανίας ὀνόματα προσφυῆ διὰ νὰ τὸν προσάψουν μετ' ἀδικίαν· ὅθεν
 τὸν ὀνομάζουσαν ὑβριστὴν, διατι μὲ σεμνότητα τοὺς παρακαλεῖ νὰ ἀφήσῃ τὰς Αἰσχρο-
 λογίας, καὶ νὰ μὴ καθάπτωται προσοπικῶς τῶν Συγγραφέων, καθ'
 ὅτι ὁ τοιοῦτος Χυδαῖκός τρόπος εἶναι ἐναντίον τῆς πολιτικῆς
 κοινωσίας τῶν Εὐγενῶν (ὄρ ἐπισ· Κοδρ· σελ· 12) τὸν λέγουσαν συκοφάντην, διατι εἶ-
 πεν ὅτι αἰΒρωμολογίαι, καὶ Βωμολογικαὶ ἐκφράσεις εἶναι ἀνοίκει-
 αι πρὸς ἕνα δημόσιον γραφέα ὁ ὁποῖος πρέπει νὰ σοχασθῇ ὅτι
 γράφει διὰ ὅλου ἐν γένει τὸ Γένος, καὶ ὄχι διὰ μίαν ἐλαχίστην
 μοῖραν ΑΥΤΟΝΟΜΩΝ ΔΙΟΡΘΩΤΩΝ (ὄρ· ἐπισολ· Κοδρ· σελ· 3) καὶ τὸ χειρό-
 τερον καθ' ὅτι συγκαταλέγει εἰς τὰς Χυδαιολογίας, καὶ τὴν λέξιν. „Παραγεμισμα,
 τὴν ὁποῖαν ἐμεταχειρίσθη ὁ σοφὸς Κοραῆς, καὶ καταδικάζει ἀδίκως τὸν σοφὸν ἐκεῖνον
 ἄνδρα, (μ' ὅλου ὁποῦ δὲν τὸν ὀνομάζει) ἀπὸ τοῦ ὁποῖου τὸν φιλολογικὸν κάλαμον πᾶσα
 λέξις περᾶν διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος, κατὰ τὸν λόγον· πρὸς δὲ καὶ ἀνυποσώλως παρακινεῖ
 ὁ συκοφάντης αὐτὸς τὸν δημόσιον γραφέα νὰ ἀποφεύγῃ τὰς Μαγειρικὰς ἐκεῖνας ἐκφράσεις,
 δηλ· τὰ Παραγεμισματα καὶ Μετακενώματα, ἐν ᾧ ἀπὸ τὰ προλεγόμενα τοῦ
 ἀθῶου Γέροντος εἰς τὸν Πρόδρ· Ἑλ· βιβλ· βλῖπει καθ' ἕνας, ὡς λέγουσαν (σελ. 35) „ὅτι

δσεβάσμιος ἐκεῖνος γέρων ἤξευρε μὲ τὰς ἀλατισμένους λόγους
 τὴν καὶ μᾶς μαγειρεύσῃ ὑσιώδη καὶ νόσιμα φαγητὰ· ὁ δὲ συκοφάντης
 Κοδρικᾶς ζητεῖ νὰ μᾶς τὰ διαφθεῖρη μὲ ἀνύσια, ἄνοσα, πρό-
 σθες δὲ καὶ βλαβερὰ τφύντι παραγεμίσματα· Ποῦ νὰ ξεύρη ὁ δυσυχῆς
 Κοδρικᾶς ὅλας αὐτὰς τὰς κυριολεξίας τοῦ μαγειριοῦ!

Δι' αὐτὰς λοιπὸν ὅλας τὰς ὕψεις καὶ συκοφαντίας, ὁ Λόγιος Ἑρμῆς, ὁ ὁποῖος,
 ὡς ἀπαθῶς οἱ ἴδιοι ὁμολογοῦν (σελ· 29) εἶναι Κοινὸν χωνευτήριον ὅλων τῶν
 διατριβῶν, καὶ γενικὸς Πανδοχεὺς τῶν Λογίων, καὶ τὰ παρ' αὐ-
 τοῦ προσφερόμενα φαγητὰ πρὸς τὴν κοινότητα (τῆς ἑτέρης βέβαια τῶν
 Κοραιζῶν, διότι καθ' ἄλλος δὲν ἔχει τὴν αὐτὴν ὄρεξιν) ἄλλα μὲν εἶναι παρὰ τῶν
 Ἐπιτρόπων αὐτοῦ συνθεμένα, ἄλλα δὲ παρὰ τῶν ἔξωθεν Λογίων
 (σελ· 48) μ' ἔλασεν αὐτὸς ὁ γενικὸς Πανδοχεὺς, περὶ τοῦ ὁποῖου προμαντεύων ἴσως
 ὁ ἐξ ὄρους σεβάσμιος Γέρων λέγει (εἰς τὸν Προδρ· Ἐλ· βιβλ· σελ· λν) ὁ Πανδέκ-
 τῆς αὐτὸς εἶναι ἢ ἀληθινὴ κόπρος τοῦ Ἀυγείου (ἡμεῖς τί πταίμεν, αὐτὸς
 ἔφα) δὲν ἐδέχθη τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Κοδρικᾶ, ὡς ἀπὸ προσωπικὰ πάθη γέμουσαν,
 (ὑπόσημ· σελ· 17) ὅθεν ἔμεινεν ὁ Κοδρικᾶς ἀφωρισμένος καὶ ἀσυγχώρητος.

Ἐν τοσοῦτῳ μεταξὺ εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν μὲ ἄκραν ἀπάθειαν καταδίκην βλέπομεν,
 εἰς μίαν κόχην τοῦ Συρρόματος εἰς τὴν ὑπόσημείωσιν (τῆς σελ· 35) ὅτι τὸν διαβάλλου
 πρὸς τοὺς Χίους ὁ Κωμωδόν, καὶ τοῦτο μὲ ἄκραν ἀπάθειαν, καὶ χω-
 ρίς νὰ ἀδικήσῃ τὴν χαριτωμένην Θάλλειαν· καὶ ἐν (σελ· 40) μὲ μεγάλην ῥητο-
 ρικὴν [εὐφράδειαν] δοκιμάζου νὰ διεγείρῃ κατ' αὐτοῦ προσωπικῶς τὸν σεβάσμιον Ἀρχι-
 μανδρίτην Ἀνθιμὸν τὸν Γαζῆν· ἄλλα κατὰ τοῦτο εἰς μάτην προδίδουσι οἱ ΤΑΛΛΗΠΩΡΟΙ
 τὸν ἀπαθέστατον χαρακτῆρα των· ἐπειδὴ οἱ μὲν καθ' αὐτὸ Χίιοι, δηλ· ὅχι
 ἐκεῖνοι ὁποῦ μεθύοντες παίζουσι ταῖς Σφουγγαριαῖς, οὔτε ἐκεῖ-
 νοι ὁποῦ σὸ καπηλιὸν γίνονται φιλόσοφοι, ἀλλ' οἱ εὐγενεῖς Χίιοι, ἐ-
 κεῖνοι δηλαδὴ ὁποῦ ἐστάθησαν ἄξιοι νὰ τιμήσῃ καὶ τὸ Γένος
 των, καὶ τὴν πατρίδα των, ἐκεῖνοι ἐγνώρισαν τὸν Κοδρικᾶν πρὸ τοῦ νὰ φυ-
 τρώσῃ σὸν κόσμον ὁ Κοκκινιάκης, καὶ τὸν ἐγνώρισαν ὅχι σὸ Πανδοχεῖον, ἀλλ' εἰς πολι-
 τικὰ ὑποουργήματα, εἰς τὰ ὅποια καὶ τὸν ὑπὲρ τοῦ κοινῦ ζῆλον του ἐν πράγμασι εἶδαν,

καὶ τὴν πρὸς τοὺς εὐγενεῖς Χίους ὑπέληψεν του ἐν ἔργοις ἐγνωρίσαν· ὁ δὲ Σεβάσιμος Ἀρχιμανδρίτης "Λυθιμος ὁ Γαζῆς γνωρίζει τὸν Κοδρικᾶν πρὸ χρόνων, ἴσως πρὸ τοῦ νὰ γνωρίσῃ καὶ τὸν Κοκκινιάην καὶ τὸν Θεόκλητον, καὶ ἡ ἐνύστε μεταξύ των σεμνοπρεπῆς καινολογία ἔφθασε νὰ παρασῆσῃ καὶ τὸ σέβας τοῦ ἐνός, καὶ τὴν ὑπόληψιν τοῦ ἄλλου κατὰ τὴν ἀμοιβαίαν ἠθικὴν σχέσιν ὅπου ἔχει ὁ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλον προσωπικῶς· ἐπειδὴ μῆτε ὁ ἕνας μῆτε ὁ ἄλλος ἀντεράφησαν εἰς Καπηλιό· ὅθεν ἄλλα συντελεστικότερα μέσα ἔπρεπε νὰ ἐκλέξουν διὰ νὰ γυμνάσουν τὴν φιλοσοφικὴν των ἀπάθειαν.

"Οτι δὲ ὁ Κοδρικᾶς εἶναι κατὰ πάντα ἀξιοκαταφρόνητος ἀποδεικνύεται, Α'. Ἀπὸ τοῦ, ὅτι αἱ τρεῖς περιστάσεις, καθ' ἃς συμβαίνει νὰ σφάλῃ κατ' αὐτὸν ὁ ἰδιαιτερος συγγραφεὺς, εἶναι μὲν ἀληθέσταται, ὡς αὐτοὶ ὁμολογοῦν (σελ. 22.) φαίνονται ὅμως παραδοξόταται, καθ' ὅτι δὲν τὰς ἀποδίδει καὶ εἰς τὸν ἐφημεριδογράφου.

Β'. ἀπὸ τοῦ ἔτι ἡ πρώτη συμβουλή του πρὸς ἀποσυλὴν τοῦ κακοῦ ὕφους ἤθελεν εἶσθαι θανασιᾶ, ὡς αὐτοὶ ὁμολογοῦν (σελ. 30) ἂν ἀπέδειχεν τὰ παράλογα καὶ γελοῖα. Νὰ κεφάλια γιὰ λουτρό!

Γ'. ἀπὸ τοῦ ὅτι εἶπεν εἰς εἰς τὴν ἐπιστολὴν του, ὅτι μεταξὺ ὅλης τῆς Βωμολοχικῆς Νεολογίας, τὸ πάντων αἴσχιζον καὶ βλάσφημον εἶναι τὸ, „Πόρνος Μουσῶν,“ καὶ δὲν ἰξεύρει ὅτι τὸ „Πόρνος καὶ Πόρνη“ παράγεται παρὰ τὸ Ἑλληνικὸν „Πέρνω, σημαίνου (Γραικικᾶ) τὸ Πωλῶ,“ ἐξ' οὗ κατάγεται καὶ τὸ τῆς συνηθείας, καθὼς αὐτοὶ μᾶς ἐρμηνεύουν (σελ. 42) αὐτὴ ἡ μονέδα ἦτοι (Γραικικῶς, ἢ Ἑλληνικῶς) τὸ νόμισμα δὲν περνᾶ, αὐτὶ τοῦ πέρνεται, ταυτοσημάντου μὲ τὸ πωλεῖται.

Ἄλλ' ὁ δυστυχὴς Κοδρικᾶς ποτὲ δὲν ἐχρημάτισε Πράτης, πῶς νὰ ἰξεύρῃ ὅλας αὐτὰς τὰς ἐτυμολογίας! Ἐκεῖνος ὡς ἄνθρωπος ἐμπαθέστατος, ἰξεύρει ὅτι ὁ Πόρνος πρὸς Πόρνην πορνεύει, καὶ ἀληθινὰ πληρώνει τὸν Μεσίτην διὰ τὴν πώλησιν· ὡς Ἕλληνα ὅμως ποτὲ του δὲν ἤκουσεν ὅτι αἱ Μοῦσαι εἶναι Πόρναι καὶ ὅτι πωλοῦνται καὶ ἀγοράζονται ὡς αὐ μόνεδαις ἀπὸ τοὺς Κολλυθιστᾶς· εἶναι ἄρα ἀξιοκαταφρόνητος καθ' ὅτι ὑλικώτερον τὰ πράγματα καὶ ὀνόματα θεωρῶν ὑβρίζει (αὐτοὶ λέγων σελ. 43) ὡς αἴσχιστα λέγοντα τὸν συμφώνως μὲ τὴν Ἀττικὴν μέλισσαν, καὶ ὅχι μὲ Κανθάρους ἐκλαβόντα τὴν λέξιν „Πόρνος Μουσῶν“... Πόσαι Σφήκες εἰς τὸν Ἴμῆτόν!!!

Δ'. "Οτι ἡ συμβουλή του δια τὴν ἀποφυγὴν τῶν ἀναποδογυρισμένων φράσεων εἶναι θαυμασία τῶντι, ὡς αὐτοὶ ὁμολογοῦν (σελ. 44) δὲν τὴν ἄφησεν ὅμως γυμνὴν καὶ γενικὴν.

Ε'. "Οτι ὁ Κοδρικᾶς καὶ ἄλλοι τινὲς ὁμόφρονες, καθὼς αὐτοὶ μαρτυροῦν (σελ. 50) εὐκόλα ἐμποροῦν νὰ σφάξουν τὰς λόγους τῶν Κοραϊσῶν μὲ τὸ σπαθίον τῆς συνηθείας.

ΣΤ'. "Οτι Περὶ τῶν πρὸς τὸ Γένος καθηκόντων, θαυμασιωτέρας τῶντι καὶ σωτηριωδετέρας συμβουλὰς δὲν ἐδύνατο νὰ δώσῃ ὁ Κοδρικᾶς (ὡς ὁμολογοῦν σελ. 51.) κρὶμὰ μόνον ὅτι λέγει πράγματα πασιδὴλα.

Τεράσια ἄρα ἀκούσματα χρειάζονται πρὸς αὐτοὺς διὰ νὰ ἐφελεύσουν τὴν προσοχὴν καὶ ὑπόληψίν των! τοῦτο δὲν εἶναι παντελῶς παράξενον· ἀναμφίβολον εἶναι ὅτι ἂν δεῖξῃς πρὸς ἓνα Σκύθην τὴν Αἰθῶν του Υεῖδου, εἰπὼν ὑπερβατικῶς σφίγγου τὰ χεῖλη του καὶ ἀνασηκῶν τον τοὺς ὤμους του θέλει σοὶ εἰπῆ· „κὶ αὐτὸ μοιάζει ἄνθρωπος! δεῖξαι τῷ ἐκ τοῦ ἐναντίου ἐν εἰδῶλον τῆς Ἀιγυπτιακῆς Σφιγγός, καὶ εὐθὺς θέλεις τὸν ἰδῆ ὄλον ἐκθαμβῶν νὰ ὀπισθοδατῆ καὶ τὰς χεῖρας του ἀνυψῶν μὲ φρίκην, νὰ φωνάζῃ, „ τί τέρας! τί θέαμα! Τοῦτ' αὐτὸ συμβαίνει καὶ περὶ ἀκουσμάτων· εἰπὲ πρὸς ἓνα χυδαῖον ὅτι τὸ χελιδῶν πετᾶ μὲ ἄκραν οξυτήτα· ἐκεῖνος εὐθὺς ἐξουθενῶν τὴν φυσικὴν αὐτὴν παρατήρησιν σοὶ λέγει „καὶ τοῦτο εἶναι πασιδὴλον! εἰπέ τῷ δὲ ἐκ τοῦ ἐναντίου ὅτι πέταξ' ἓνας γαῖδαρος, εὐθὺς θέλεις τὸν ἰδῆ ἐπαίροντα τὰ ὄφρυδιά του, νὰ ἐρωτᾷ, „καὶ πῶς καὶ πότε συνέβη αὐτὸ τὸ τεράσιον!“ Ἄν εἶσαι λοιπὸν ἐπιτηδεῖος Λαοπλάνος, (καὶ οἱ Λαοπλάνοι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶναι ἐπιτηδεῖοτατοι) ἀπόδειξάι του ὅτι κατὰ φιλοσοφικὴν γενεαλογίαν ὁ Γαῖδαρος κατάγεται ἀπὸ τὸν Κάνθαρον, καὶ ἐπειδὴ ὁ Κάνθαρος ἐνίσχε πετᾶ καταρκυλῶν τοῦ Αὐγείου τὴν κόπρου, ἄρα καὶ ὁ ἐξ αὐτοῦ παραγόμενος Γαῖδαρος ὁμολογουμένως πετᾶ, καὶ εὐθὺς θέλεις ἰδῆ τὸν μεμνημένου χυδαῖον νὰ προσκυνήσῃ τὴν δόξαν σου, θαυμάζων τὸ ἄπειρον τῆς φιλοσοφίας.

Ὁ Κοδρικᾶς ὅμως λέγει πράγματα πασιδὴλα! ἄρα τίς ἢ ἀμφιβολία ὅτι εἶναι ἀξιοκαταφρόνητος.

Ζ'. "Οτι ἡ ἰδέα τοῦ Κοδρικᾶ περὶ τοῦ ὅτι „τὸ κοινὸν καλὸν καὶ συμφέ

ρον ἑνὸς ἔθνους, ὡς σχετικὸν δὲν διακρίνεται, εἰμὴ δυνάμει τῶν
 ποινην νόμων, εἶναι ψευδῆς, καθὼς αὐτοὶ δογματίζουσι (σελ. 52.) ἐπειδὴ καὶ τὸ
 „νόμῳ καλὸν, νόμῳ κακὸν“, τοῦ Δημοκρίτου, ὁ Κοδρικῆς δὲν τὸ ἐκατά-
 λαβε καθόλου κατὰ βάθος· αὐτοὶ ὅμως ὅπου καταλαμβάνουσι τοὺς νόμους καὶ κατὰ βά-
 θος, καὶ κατὰ πλάτος μᾶς τὸ ἐξήγουσιν οὕτως „διὰ χάριν τῆ νόμου ὀνομάζομεν
 τῆτο ἢ ἐκεῖνο καλὸν ἢ κακόν. (Καὶ αὐτὴ ἡ ἐξήγησις φαίνεται νὰ εἶναι κατὰ
 βάθος, ἐπειδὴ οἱ ἄνθρωποι ὅπου ἔχουσι δικαίωμα νὰ φτιάξουσι καὶ νὰ χαλοῦσι τοὺς νό-
 μους, κατὰ χάριν βέβαια καὶ ὄχι κατὰ χρέος ὑπόκεινται εἰς αὐτούς) Ἐπιφέρουσι δὲ εἰς
 τὴν αὐτὴν Σελίδα καὶ ἄλλην ἐξήγησιν, τὴν ὁποῖαν ἐπιγράφουσι πιθανότεραν· (καὶ ἐν-
 δέχεται, ἐπειδὴ οἱ ἄνθρωποι μὲ τυφλὰ ποδάρια δὲν πεῖθονται εἰς τὰ πράγματα) ἔχει
 δὲ οὕτως „διὰ τὴν συνήθειαν, διότι νόμον ἔλεγον οἱ Ἕλληνες καὶ τὴν
 συνήθειαν, λέγεται τῆτο ἢ ἐκεῖνο εἰς πρῶγμα καλὸν ἢ κακόν.

Αὕτη ὅμως ἡ πιθανότερα ἐξήγησις (ἢ ὁποῖα φαίνεται νὰ εἶναι κατὰ πλάτος) εἶναι
 κομμάτι κακοῖραμμένη, καθ' ὅτι ἀντιβαίνει εἰς τοὺς Κοραϊστῆς νόμους, κατὰ
 τοὺς ὁποῖους ἐγὼ καὶ σὺ κάμνομεν τὴν συνήθειαν (σελ. 28) καὶ ἀκολούθως
 οἱ Κοραῖσαι δὲν γνωρίζουσι ὡς λέγουσι (σελ. 26) μήτε ποῖαν μορφήν ἔχει
 αὕτη ἡ θεὰ Συνήθεια, μήτε ποῖοι ἐγέννησαν τὴν ἀόρατον ταύτην Νο-
 μοθέτριαν· ἀπὸ τὰ τοιαῦτα ὅμως μικροπρεπῆ θεωρήματα δὲν ἐμποδίζεται ἕνας φι-
 λόσοφος, ὁ ὁποῖος μὲ ὄξυδερκέστατον ποδᾶρι προβαίνει εἰς τὴν μεταρρυθμίαν
 τῶν λογικῶν του δυνάμεων.

Ἀνακεφαλαιοῦντες λοιπὸν οἱ Πάνσοφοι Νομοδιδάσκαλοι τὰ ἐγκλήματα
 τοῦ Κοδρικῆ συμπεραίνουσι (σελ. 51) ὅτι ἀπ' ὅλα ὅσα εἶπεν εἰς τὴν ἐπιστολήν
 του, μ' ὅλον ὅτι εἶναι ἀφ' ἑαυτῶν ἀσύστατα, καὶ πρὸς ἄλληλα ἀν-
 τιφάσκοντα, ἐν πόρισμα (ἐσύναξαν) ἔσιώδεις καὶ γενικὸν „τὸ γλωσ-
 σογάσιον“, ἐφ' ᾧ καὶ ζητοῦν νὰ τοῖς συγχωρηθῇ ἡ ὀνοματοθεσία τῆς λέξεως
 ταύτης ὡς ἀξιόλογον ὑπόμνημα τῆς παρέσης ἑκατονταετηρίδος,
 κας' ἣν ἐγεννήθη ἄνθρωπος εἰς τὴν Ἑλλάδα νὰ φωνάξῃ εἰς τὰς
 Ἕλληνας τὸ μὴ παραιτέρω εἰς τὴν Γλωσσαντων.

Ἐκ τούτου ὅμως φανερὰ παρίσταται ὅτι οἱ Ὀνοματοθέται αὐτοὶ μὲ ἀνοικτομά-

τικα τῶντι ποδάρια, μὲ τυφλά ὁ μὴ ὁ μὴ μάτια ἀνέγνωσαν τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Κοδρικᾶ· ὅθεν ὄξυ δερκεῖ τῶ ποδὶ τρέχοντες ὡσάν Καραβίδες, εἰς τὴν ὀπισθοδρομικὴν πρὸς δὸν τῆς Κοραϊσιτικῆς διορθώσεως, δὲν ἠσθάνθησαν ὅτι ὁ Κοδρικᾶς δὲν λέγει πρὸς τοὺς Ἕλληνας „ μὴ παραιτέρω εἰς τὴν Γλῶσσαν των, ἐπειδὴ καὶ ἐκεῖνος σύμφωνος ὦν μὲ τοὺς ὁμογλώσσους τοῦ Ἕλληνας, ὡς Ἕλλην, γνωρίζει καθ' ἕξω, καὶ ἐξ ἰδίας γυμνάσεως καλῆτερα ἀπὸ κάθε ξένου καὶ ἑτερόγλωσσου, τὰς πρὸ ἐνὸς ἤδη ὀλοκλήρου αἰῶνος καθ' ἡμέραν γνωμένας προόδους ἐπὶ τὸ κρεῖττον τῆς ἐξευγενισμένης ἐκφράσεως· ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐναντίου φωνάζει πρὸς τοὺς Κοραϊτᾶς „ μὴ ζητεῖτε μὲ χυδαιολογικὰς ἀκαθαρσίας νὰ καθαρίσγητε τὴν Γλῶσσαν τῶν Ἑλλήνων,

„ Κατάθου τὸ κέρημα, μὴ κίει τὴν Ἑλλάδα!

μὴ ζητεῖτε μὲ Καρκινικὰς προόδους νὰ ὀπισθοδρομήγητε τὴν εὐγενικὴν καλλιπεῖαν των ~~Ἑλλήνων~~ εἰς τὴν μισοβάρβαρον φράσεων ξηολόγῳ βαρβάρῳ. Αἰ γλῶσσηματικαὶ καὶ ἄλλοι πρόσαλλοι Ἰδιολογίαι ὅπου προσάλλετε ἤδη, ὡς νέας διορθώσεις τῆς κοινῆς τῶν Ἑλλήνων διαλέκτου, εἶναι πεπαλαισμένοι ΦΡΑΓΚΟΓΡΑΙΚΙΚΑΙ χυδαιολογίαι τοῦ ΙΕ' αἰῶνος, κακοῤῥέκτως ἀποσπασμένοι ἀπὸ τὰ Γραικοβάρβαρα λεξικά τῶν Συγγραφέων τῆς Τουρκογραικίας, αἱ ὅποιαι κατηργήθησαν ἀπὸ τὴν κοινὴν χρῆσιν καὶ συνήθειαν τοῦ ἐπικρατοῦς ἔρου μέρους τοῦ Γένους μας· μὴ μολύνετε τὰς τρυφερὰς ἀκοὰς τῶν Ἑλλήνων μὲ βρωμερὰς ἐτυμολογίας, διὰ νὰ συσῆσητε Ἀῤρσειμιᾶς σεσηπωμένης Νεολογίας· μὴ κινεῖτε τὰ ἄνω κάτω, καταχρῶμενοι τὰ λαμπρὰ τῶν Ἑλλήνων ὀνόματα· μὴ συγκινεῖτε τὴν Ἑλλάδα ἀνασρέφοντες τὰ κοινὰ ἔθημα. — — — — —

Ἡ Ἑλλάς σᾶς τρέφει, μὴ τὴν συγχίζετε· ἡ Ἑλλάς σᾶς τιμᾶ, μὴ τὴν ἐξουθενεῖτε· ἡ Ἑλλάς ἔχει ἀρκετοὺς ἐχθροὺς, δὲν τῇ χρειάζονται νέοι κατήγοροι· δὲν ἰξεύρετε τὴν Γλῶσσαν τῶν Ἑλλήνων; δὲν πειράζεσι· μάθετέ τὴν· πρὸ τοῦ ὅμως νὰ τὴν μάθητε, μὴν ἐπιχειρίζεσθε νὰ τὴν διορθώσητε· μὴ βλέπετε μὲ τὰ ποδάρια ἄνω μὴ περιπατεῖτε μὲ τὸ κεφάλι κάτω ἀναποδογυρίζοντες τὰ πράγ-

ματα μὴ διαιρεῖτε ἀγυρτικῶς τὴν νέαν Ἑλλάδα μὲ νέαν Αἴρρεσιν παλιγγενεσίας φωνάζοντες δημαγωγικῶς τὸ τοῦ Θεμισίου. „Δεῦρ' ἀνάβηθι κάτω, νῦν γὰρ ἄνω κατέβης. „Αὐτὰ λέγει ὁ Κοδρικῆς· αὐτὰ συμβουλευεῖ εἰς αὐτὰ σεμνοπρεπῶς προσκαλεῖ τοὺς σεμνοπρεπεῖς ὁμογενεῖς του.

ΟΙ ΔΗΜΟΣΙΟΙ ὁ μ ω ς ΤΒΡΙΣΤΑΙ ἀκούοντες πολιτικὴν εὐταξίαν· φράσιν εὐγενικὴν· ὕφος ἐξευγενισμένον· χρῆσιν, καὶ συνήθειαν τῶν Εὐγενῶν κατετρόμαξαν, καὶ ὑποθέττοντες ἴσως, ὅτι ὁ Κοδρικῆς λέγων Εὐγενεῖς ἐννοεῖ τὸν Πρωτόγερον τοῦ χωριοῦ του, ἢ τὸν Δημογέροντα τῆς χώρας του, ὅπως ἐξηγησάμενοι ἐρωτοῦν (σελ. 21) ποί ο υ τ ὅ π υ Εὐ γ ε ν εῖ ς ἐ ν ν ο εῖ; Ὡ τῆς ἀθλιότητος! ἕνας Κατζίβελος δὲν γνωρίζει εἰς τὸν κόσμον μεγαλήτερον ἡγεμόνα ἀπὸ τὸν Χαρατζῆν· ὅλα τὰ δόγματα τῆς κοινῆς εὐταξίας, ὅλα τὰ προσάγματα τῆς ὑπερτάτης Ἡγεμονείας, ἀνάγει εἰς τὴν αὐτοδέσποτου βουλήν καὶ ἀναντιρρόητου γνώμην τοῦ Χαρατζῆ του· ὁ Κοδρικῆς ὁ μ ω ς καθὼς καὶ ἄλλοι οἱ καθ' ὑπαλληλίαν ἐν τῷ πολιτεύματι τῆς ἐθνικῆς Ἱεραρχείας συμπεριλαμβανόμενοι ὁμογενεῖς του, ἐννοεῖ Εὐγενεῖς ἐκεῖνους, ὅπου ὅλον τὸ Γένος τοιοῦτους γνωρίζει, καὶ ὡς τοῦ Γένους προκρίτους εὐλαβεῖται καὶ σέβεται. Ποίου τόπου Εὐγενεῖς εἶναι οἱ Μαυροκορδάτοι, οἱ τὰς πρώτας ἀρχὰς τῆς ἀναγεννήσεως τοῦ Γένους εὐτυχῶς συστήσαντες; Ποίου τόπου Εὐγενεῖς εἶναι οἱ Γκιικάδες, οἱ τὰς προόδους τῶν Ἑλληνικῶν μαθημάτων εὐκλεῶς προσατεύσαντες; Ποίου τόπου Εὐγενεῖς εἶναι οἱ Καρατζάδες, οἱ τὴν κοινὴν διάλεκτον ἀνθηρῶς ἐξευγενίσαντες; Ποίου τόπου Εὐγενεῖς εἶναι τέλος πάντων τὰ ἐσχάτως πανευκλεῆ θύματα τῆς εὐκλείας τοῦ Γένους μας, οἱ Μουρούζιδες; Ποίου τόπου Εὐγενεῖς εἶναι ὁ Εὐγένειος, ὁ Θεοτόκης, ὁ Μπαλάνος, ὁ Λάμπρος; Καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ΠΑΝΕΚΚΛΑΜΠΡΟΝ ΣΕΙΡΑΝ ΤΗΣ ΕΥΓΕΝΕΙΑΣ ΤΟΥ ΓΕΝΟΤΣ ΜΑΣ πρόσθετες καὶ ὅλους τοὺς μέχρι τοῦ δε εἰς τὸ Ἱερατικόν, ἢ Πολιτικὸν σύστημα εὐκλεῶς διαπρέψαντας Πατριάρχας, Ἀρχιερεῖς, Ἡγεμόνας, καὶ Ἀρχοντας, Διδασκάλους καὶ Γραμματεῖς, καὶ θέλεις αισθανθῆ ποῖοι εἶναι οἱ Εὐγενεῖς τοῦ Γένους ὅπου ὁ Κοδρικῆς καὶ οἱ ὅμοιοι του ἐννοοῦν· καὶ ΠΑΤΣΑΙ, ΔΗΜΟΚΑΤΗΓΟΡΕ, ΑΠΟ ΤΟΥ ΝΑ ΔΙΑΦΘΕΙΡΗΣ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΟΝ ΓΛΩΣΣΑΝ ΤΩΝ. Αὐτὴν τὴν Γλῶσσαν ἂν τὴν ἐξευραν οἱ ΔΗΜΟΣΙΟΙ ΤΒΡΙΣΤΑΙ, ἤθελαν αισθανθῆ ὅτι δὲν εἶχαν χρεῖαν νὰ κατασκευάσουν νέαν λέξιν διὰ νὰ ἐξηγήσουν τὸ οὐσιώδες καὶ γενικὸν πόρισμα ὅπου ἐσύναξαν ἀπ' ὅσα λέγει ὁ Κοδρικῆς. Τὸ Γλωσσος ἄσιον, τὸ ὁποῖον εἶναι κατεσκευασμένου εἰς τὸν

αὐτὸν τύπον, καθ' ὃν καὶ τὸ παρὰ πειραματικοῖς Ἑλλιοσάσιον, χρησιμεύει μὲν ὡς νέα λέξις νὰ πλουτίσῃ τὸ λεξικὸν τῆς Γραικικῆς Γλώσσης, ὡς ἐργαλείου δὲ σημαντικὸν ἡμ. πορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ εἰς μέτρον τῆς Κυρικῆς Γλωσσαλγίας τῶν Κοραϊσῶν ἡμεῖς ὅμως ἔχομεν λέξιν πανδήμως συνθετισμένην, καὶ προσφυσάτην πρὸς δήλωσιν τῆς ἀληθοῦς ἐννοίας τοῦ πορίσματος, ἣτις εἶναι ὁ Γλωσσοδέτης. Αὐτὸν τὸν Γλωσσοδέτην ἐπιθέττει ὁ Κοδικᾶς εἰς τοὺς Γλωσσαλοῦντας Κοραῖτας. Ὅθεν καὶ ἡμεῖς ἀνακεφαλαιούντες τὰ ὅσα βωμολοχικῶς συνέρραψαν Οἱ ΔΗΜΟΣΙΟΙ ΤΥΒΡΙΣΤΑΙ εἰς τὸν πρὸς τοὺς Ἑλληνας λόγον των, συμπεραίνομεν ἀξιοματικῶς, ὅτι ἡ μεγαλητέρα ἐξουθένσις τοῦ Κοδικᾶ εἶναι τὸ νὰ καταδεχθῇ νὰ ἀποκριθῇ εἰς τὰ λόγιά των.

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ

Εἰς Πῆξαν 18. Ἀπριλίου 1817.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΔΗΜΕΙΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000029935

γειρικαὶ λέξεις καὶ καπηλικαὶ ἐκφράσεις· ὅλη ἢ δυσώδης βρωμολογία, καὶ βωμολοχικὴ κακολογία, καὶ ἐνὶ λόγῳ ὅλαι αἰ ἐκτρωματικαὶ νεολογίαι, αἰ παράλογοι καὶ γελοιοὶ διορθώσεις τῆς Γραικικῆς λεγομένης Γλώσσης, τὰς ὁποίας συμβουλευεὶ ὁ Κοδρικᾶς νὰ ἀποφεύγῃ κάθε δημόσιος γράφεὺς διὰ τὸ εὐπρεπὲς τῆς ἐξευγενισμένης Ἑλληνικῆς κοινῆς φράσεως· ὅλα αὐτὰ λέγομεν, κατὰ τὴν ἀναντιρρήτου ὁμολογίαν τῶν Κοραϊσῶν, εἶναι ἰδιωτισμοὶ μελίρρυτοι τοῦ σοφωτάτου διδασκάλου τῶν ὡσεὶ κατ' αὐτὴν τὴν ἐμφαντικὴν ἀποδείξιν, τοῦ Αὐγείου ἢ κόπρος, ἢ Λογοδιάρροια, τὰ Χιώτικα πηλὰ, ἐξερχόμενα ἀπὸ τὸ ζῆμα τοῦ σοφοῦ ἐκείνου διδασκάλου, ἀποκαθίζονται εὐώδη παραγεμίσματα διὰ τὴν ὄρεξιν τῶν μαθητῶν του! Πρὸς τοῦτο οὐδεὶς ἀντιλέγει· περὶ γὰρ ὀρέξεως οὐδεμίαν ἀντιλογία, λέγει ἡ Λατινικὴ παροιμία ἄρα „αὐτὸς ἔφη.

Διὰ νὰ μᾶς κάμουν ὅμως ὅλην αὐτὴν τὴν μυστηριώδη ἀνακάλυψιν οἱ Θεολόγοι συρράφει τὸ πρὸς τοὺς Ἕλληνας λόγου, μᾶς παραστήνουν μὲ διάφορα σχήματα Βαμβικῆς Ῥητορικῆς, καὶ μὲ δρασιμώτατα ἐπιχειρήματα Χυδαιολογίας ὑβριστικῆς, δύο ἐπίσης περίεργα ἀνέκδοτα, εἰς τὰ ὅποια ἀδύνατον εἶναι νὰ διασῶσθαι ὅποιος λάβῃ ὑπόμνην νὰ ἀναγνώσῃ τὸν λόγον των.

Τὸ Α'. εἶναι ἡ ἐδικήτων πολυμάθεια, ἡ ἀπάθεια, καὶ ἡ πάγγλωσσος σοφία. —

Τὸ Β'. εἶναι ἡ ἀμάθεια τοῦ Κοδρικᾶ, ἡ ἐμπάθεια, καὶ τὸ κατὰ πάντα ἀξιοκαταφρόνητον τοῦ ὑποκειμένου.

Πρὸς πιστοποίησιν λοιπὸν τοῦ Α'. μᾶς παραστήνουν ὅτι αὐτοὶ οἱ Πάγγλωσσοι μεγίστορες ΕΞΕΤΡΟΥΝ Ἑλληνικὰ, Γραικικὰ, Γερμανικὰ, Γαλατικὰ, ἢ Γαλλικὰ· δηλαδὴ Φραντζέζικα, καὶ Ἰταλικὰ. Κάμποσου πρᾶγμα τῇ ἀληθείᾳ! Ἡμεῖς κατὰ τοῦτο τοὺς ἐπαινοῦμεν, καὶ κἀνέναν δὲν τοὺς φθονεῖ, καθ' ὅτι, ἐξαίρουμένων τῶν Ἑλληνικῶν, διὰ τὰ ὅποια καὶ οἷς πρὸς αὐτοὺς ὀλίγου διασῶμεν, διὰ τὰς λοιπὰς γλώσσας συνήθως εὐρίσκονται εἰς τὰς δημοσίους ἀγορὰς τῶν ἐμπορικῶν πόλεων τῆς Εὐρώπης πολλοὶ ἔμπειροι Μεσῖται, ἢ Πράται, οὓς καὶ κοινότερου Μεταπωλητὰς ὀνομάζομεν, οἱ ὅποιοι ὁμιλοῦν ὅλας αὐτὰς τὰς διαλέκτους μὲ τὴν σχετικῶς ἐνδεχομένην ἀκρίθειαν· μ' ὅλου τοῦτο ἡ σύμπτωσις αὐτὴ δὲν μετριάξει τὴν ὑπεροχὴν τοῦ προτερήματος· ὁ λόγος ὅμως τοῦ Κοδρικᾶ

Ἐν ἄλλοις ἀποσπασμασιν (σελ. 62.) καὶ ἀκολούθως ὅτι ἔσφαλεν ὁ Κοδρικᾶς προσθέτων τὸ „M,, καὶ λέγων „ἐναμβρύνουμαι· ἀλλ’ αὐτοὶ γνωρίζουν πρὸς τοὺς ἄλλοις ὅτι ὁ Θουκυδίδης, ὁ Πλάτων, ὁ Ξενοφών, ὁ Δημοσθένης. κλ. συνέγραψαν ὅλοι Ἀττικισί, καὶ οὐ μόνου δὲν συμφωνοῦσι κατὰ πάντα ἢ πρὸς ἑαυτοὺς, ἢ πρὸς ἀλλήλους καθ’ ὅλας τὰς φράσεις των καὶ συντάξεις, ἀλλ’ οὔτε καὶ δι’ αὐτὸν τὸν σχηματισμὸν τῶν λέξεων, διότι λέλουσι πότε θάλασσα, καὶ πότε θάλαττα πότε σύν καὶ πότε ξύν.†

Ὁ Κοδρικᾶς ὡς ἀγραμμάτιστος συρόμενος ἀπὸ τὴν Προγονικὴν συνήθειαν τῶν ὁμογενῶν του εἶπε καὶ λέγει ἐναμβρύνουμαι, καθὼς τὸ λέγουσιν ὅλοι οἱ σύγχρονοὶ του, καὶ καθὼς οἱ ἀρχαιότεροι Πρόγονοὶ του ἔλεγον „ἀμφασία (ὄμ. Ἰλ. Ρ) ἀντί“ ἀφασία· ἔρεμβος (Σοφ. Αἴαν) ἀντί „ἔρεδος· καὶ τὸ κοινότερον“ λαμβάνω ἀπὸ τοῦ „λάθω· Μὰ ποῦ νὰ ξεύρη ὁ Κοδρικᾶς φιλοσοφικὰ γραμματικά! ἡμεῖς δὲ πάλιν μετὰ τὴν παλαιογραμματικὴν τῆς παρελθούσης ἑκατοστατηρίδος ἐξεύρομεν ἀλληλοδιαδόχως ὡς ἐκ Προγόνου ἐδιδάχθημεν, ὅτι αἱ κατὰ σοι τροπαὶ τῶν λέξεων εἶναι πάθη φωνῆς, καὶ ὅχι μετατροπαὶ σχηματισμοῦ, καθ’ ὅτι σχηματισμὸς παρ’ ἡμῶν λέγεται ἢ κατ’ ἄλλον καὶ ἄλλου τύπου μορφή τῆς λέξεως, καὶ ὅχι ἢ κατὰ σοι ἀπλῶς διαφορά τῆς προφορᾶς, πάθος αἴσα φωνῆς· τώρα μανθάνομεν ὅτι καὶ αὐτὰ τὰ πάθη τῆς φωνῆς κατήντησαν πάθη σχηματισμοῦ· αὐτὸ τὸ καλὸν ἔχει ἕνας ἀπαθῆς νοῦς, ὅταν διορατικῶς διακρίνῃ τὰ πάθη τῶν ἄλλων! Τὸ νὰ διακρίνουν δὲ ὅτι οἱ Ἀττικισί συγγράψαντες παλαιοὶ Συγγραφεῖς δὲν συμφωνοῦσιν οὔτε πρὸς ἑαυτοὺς, οὔτε πρὸς ἀλλήλους, κατὰ τὰς φράσεις καὶ συντάξεις των, δὲν εἶναι παντελῶς παράδοξον· ἀφ’ οὗ ὁ Δάσκαλός των, ἐπένοησεν ὅτι ΗΓΛΩΣΣΑ ΤΟΥ ΟΜΗΡΟΥ ΕΙΝΑΙ ΓΕΜΑΤΗ ΛΠΟ ΑΝΩΜΑΛΙΑΣ, (ὄφ. Πρὸδ. Ἑλ. βιβλ) τί παράξενον ἂν καὶ οἱ μαθηταὶ τυ, οἱ ἑποιοὶ ἔχουν ἀξυδερκίετα ποδάρια εἰς τὸ νὰ διακρίνουν τὰς ἀντιφάσεις, εὐρίσκουν εἰς τὴν συγγραφὴν τοῦ Θουκυδίδου ἀσυμφωνίας καὶ ἀσυνταξίας! τὸ δύσκολον ἔστι νὰ ἡμπορέσῃ ὁ ἄνθρωπος, ἐναντίον τῶν φυσικῶν ὅρων τοῦ ἀνθρώπινου νοῦς, νὰ ἐπινοήσῃ καὶ ἐννοήσῃ καὶ δεκάτου, καὶ ἐνδέκατου μέρος λόγου (αὐτ.) ἀφ’ οὗ ὅμως ἔφθασεν ἅπαξ νὰ ὑπερπηθῇ αὐτὴν τὴν ξενόχωρον δυσκολίαν, εὐκολώτατα ἡμπορεῖ νὰ ἀνωκατεβάξῃ τὴν πέτραν τῆς τεχνολογίας του ὡς ἄλλος Σίσυφος.